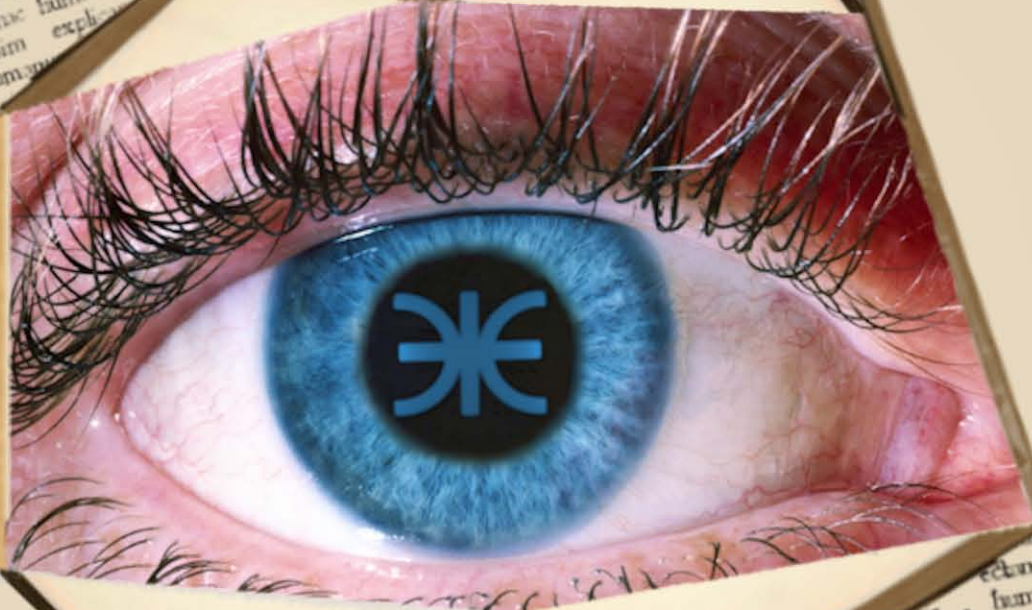

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ '83 Η ΑΡΧΗ

DE VMBRARVM REGNI
DRACONIS
CHRONICVS

Χρήστος Τελλίδης - 2010

WWW.ELECTROFEAR.GR

Reverendus Archid...
M.D.XC.VI
Cum superiorum privilegio veniaque

Λίγα λόγια για το μυθιστόρημα “Τα παιδιά του ‘83”

Δυο νέοι, συμφοιτητές στο παρελθόν, ξανασυναντιούνται κάτω από περίεργες συνθήκες. Καταστάσεις, συγκυρίες και ερωτηματικά που αφορούν την ημερομηνία γέννησης τους, οδηγούν τους δυο νέους σε μια κοινή αγωνιώδη αναζήτηση. Προσπαθούν να καταλάβουν και να κατανοήσουν. Προσπαθούν να καταλάβουν την μοίρα τους και να κατανοήσουν ένα παιχνίδι στο οποίο συμμετέχουν ως παίχτες, άθελα τους όμως. Ένα παιχνίδι δύσκολο για απαιτητικούς παίχτες που όμως δεν θέλουν με τίποτα να χάσουν.

Το παρόν βιβλίο αν και βασίζεται σε αφηγήσεις και πραγματικά γεγονότα η πλοκή και η δράση του δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα ούτε συνδέονται με υπαρκτά πρόσωπα, οργανισμούς, εταιρείες και συλλόγους.

Καλοκαίρι 2010

Συγγραφή & εικονογράφηση : Χρήστος Τελλίδης

Φιλολογική επιμέλεια & διόρθωση : Αμαλία Ψιλούδη

Έκδοση : Electrofear Digital Art

.....
Αφιερώνεται στην μνήμη της μητέρας μου Ροδιανής.
.....

Κάπου, σε έναν εγκαταλελειμμένο πύργο, χειμώνας του 2007

Τον ουρανό φώτιζε αγνά ένα μικρό κομμάτι φεγγαριού που πάσχιζε να κρατηθεί στον ορίζοντα για να μην το καταπιεί το αδηφάγο χειμωνιάτικο σκοτάδι. Ένα γέρικο δέντρο που μόνο τα κλαδιά του απόμειναν και αυτά λυγισμένα από το βάρος των χρόνων, παραδινόταν στον δυνατό αέρα. Πιο εκεί υπήρχαν μεγάλες πέτρες ενωμένες με μείγμα υλικών που δεν χρησιμοποιούνταν πλέον. Μαρμάρινα σκαλοπάτια, μαυρισμένα από την εγκατάλειψη, οδηγούσαν σε πρόχειρα μπαζωμένους χώρους με αγριόχορτα που ξεπρόβαλαν εδώ και εκεί. Τοξωτά ανοίγματα δουλεμένα με μαεστρία από έμπειρους χτίστες, σκουριασμένες σιδερόβεργες πλεγμένες μεταξύ τους σε ρόλο φυλακών, δεσμοτηρίων, υπόγειες στοές που αντηχούσαν ακόμη τα ουρλιαχτά των μελλοθάνατων. Όλα αυτά συνέθεταν έναν ερημωμένο πύργο, σταματημένο στο χρόνο, κρυμμένο από κάθε ανθρώπινη ύπαρξη.

Εικόνα 1. Ο πύργος

Σε μια από τις υπόγειες στοές του πύργου διακρινόταν ένα μικρό φως που τρεμόπαιζε και ενώ νόμιζες ότι θα χανόταν στη μαυρίλα που το περιέβαλε

αυτό λες και έβρισκε δύναμη και αναζωπύρωνε την λάμψη του. Ήταν μια δάδα πηγμένη σε μια μεταλλική βάση χωμένη στον τοίχο, ίσα-ίσα που φώτιζε τον πέτρινο χώρο που την περιέβαλε. Αλυσίδες με τεράστιους κρίκους πεταμένες σε κάθε άκρη αυτής της πέτρινης φυλακής. Γάντζοι μισο-σκουριασμένοι προέβαλαν από τις πέτρες λες και είχαν γίνει ένα με αυτές. Οστά, τα οποία συνέθεταν κάποτε άνθρωπο, τοποθετημένα λες και δεν πειράχτηκαν ποτέ, σαν να έβλεπες τον δύσμοιρο κάτοχο τους καθισμένο σε μια γωνιά με τα χέρια και τα πόδια αλυσοδομένα να περιμένει να περάσει ο καιρός για να λυτρωθεί από τα δεσμά του. Άλλά κι'όταν πέρασε αυτός ο καιρός έμειναν ως υπόλειμμα τα οστά για να συνεχίζουν το μαρτυριό του.

Ο χώρος όχι πολύ μεγάλος, θα χώραγε δύο με τρία άτομα, βλέπεις οι μελλοθάνατοι δεν δικαιούνταν πολυτέλεια. Την έξοδο προς την ελευθερία έφραζε μια μεγάλη μεταλλική, γερασμένη πόρτα με ένα μικρό παραθυράκι από μεταλλικό πλέγμα και αυτό. Σε ορισμένα σημεία της πόρτας φαίνονταν τρύπες μικρές αλλά ορατές λες και κάποιος μεταλλαγμένος σκώρος την θεώρησε ως τροφή του και βάλθηκε να την κατασπαράξει.

Στην μέση της μεσαιωνικής αυτής φυλακής ένα ξεθωριασμένο λευκό σεντόνι σκέπαζε κάποιον. Στις δύο άκρες του σεντονιού, σκούρο κόκκινο χρώμα έσπαγε την μονοτονία του λευκού. Χοντρές αλυσίδες ξεκίναγαν από το σεντόνι και σταματούσαν στις δυο μεριές της φυλακής και εκεί εξαφανίζονταν μέσα στην πέτρα και το χώμα. Αυτός που σκέπαζε το σεντόνι ασφυκτιούσε από το γερό δέσιμο, η αναπνοή του αργή αλλά σταθερή, προσπαθούσε να κουνήσει τα χέρια και τα πόδια του αλλά μάταια. Ο δεσμοφύλακας είχε κάνει καλή δουλειά. Το σεντόνι ατάραχο στην αρχή αλλά στην συνέχεια με μικρές κινήσεις έδινε και έπαιρνε ζωή από αυτόν που σκέπαζε. Κάποια στιγμή το σεντόνι πετάχτηκε με μανία ψηλά. Ένα δυνατό ουρλιαχτό, μια απόκοσμη κραυγή πόνου και λύτρωσης μαζί, χάλασε την ησυχία της χειμωνιάτικης νύχτας. Το παραθυράκι της πόρτας άνοιξε λίγο, ο δεσμοφύλακας μάλλον ήθελε να ελέγξει την κατάσταση, αλλά δεν θεώρησε κάτι το ανησυχητικό και το ξανάκλεισε γρήγορα. Η δάδα που φώτιζε τον χώρο προς στιγμή σιγόςβησε, λες και φοβήθηκε από αυτό που φώτιζε, λες και φοβήθηκε αυτόν που ξεπρόβαλε από το σεντόνι. Ένα πρόσωπο ανθρώπου θα έλεγε κανείς αν δεν έλαμπαν στο σκοτάδι δυο μάτια ερπετού και ένα ίχνος φωτιάς να βγαίνει από το στόμα του.

Εικόνα 2. Η φυλακή

Αθήνα, χειμώνας του 2006

Ημέρα I

Ο ήλιος σιγά-σιγά παρέδιδε την σκυτάλη του. Οι λιγοστές ακτίνες του φώτιζαν το συννεφιασμένο τοπίο που σε λίγο θα χανόταν μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Τα καυσαέρια των αυτοκινήτων θα λιγόστευαν αφού οι πιο πολλοί κάτοικοι θα επέστρεφαν από τις πρωινές δουλειές τους. Η μεγαλούπολη με την πολύβουη κίνηση θα ησύχαζε και αυτή. Ήταν απόγευμα Δευτέρας.

Σε ένα μικρό στενό στο κέντρο της πόλης, εκεί που οι μισοί και πλέον κάτοικοι δεν μιλούν Ελληνικά, εκεί που ο βιοπαλαιστής και ο μικροεγκληματίας έχουν κοινό στόχο την επιβίωση, εκεί σε μια παλιά οικοδομή σε μια γκαρσονιέρα ζούσε ο Χάρης. Αν και η φοιτητική του ζωή είχε τελειώσει οι ανέσεις του περιορίζονταν στην φοιτητική του γκαρσονιέρα. Θύμα και αυτός της υπερπληθώρας αποφοίτων

πανεπιστημίων. Γύριζε και αυτός από την πρωινή του δουλειά, άσχετη με το πτυχίο και την ειδικότητα που είχε. Παλιότερα δούλευε και το απόγευμα, δεύτερη δουλειά, τώρα αυτή που είχε του εξασφάλιζε να ζει αξιοπρεπώς, χωρίς δανεικά, χωρίς γονικές επιχορηγήσεις. Ξεκλειδώνοντας την πόρτα του διαμερισμάτος του η ματιά του στάθηκε στο πάτωμα, δίπλα στο χαλί. Ένας ταχυδρομικός φάκελος με μια αυτοκόλλητη ετικέτα μόνο.

«Από την εκκλησία της Σαηεντολογίας...» μονολόγησε ο Χάρης διαβάζοντας την ετικέτα.

Τον πήρε στα χέρια του και τον περιεργάστηκε. Μόνο η ετικέτα υπήρχε, ούτε παραλήπτης, ούτε γραμματόσημα, ούτε τίποτε άλλο...ή μήπως...σαν να διέκρινε τα γράμματα της επιστολής που ήταν μέσα στο φάκελο, σχημάτισε φράσεις, λέξεις, παραγράφους με νόημα. Τρομοκρατημένος τον ξανακοίταξε, ένας κανονικός φάκελος ήταν με κάτι μέσα που δεν μπορούσε να το δει αν δεν τον άνοιγε.

«Όλο διαφημιστικά και άχρηστα πράγματα στέλνουν...τίποτα της προκοπής» μουρμούρισε ο Χάρης τσαλακώνοντας παράλληλα τον φάκελο και ρίχνοντάς τον σε έναν κάδο απορριμμάτων που τύχαινε να βρίσκεται δίπλα του. Κατόπιν άφησε τα πράγματα του και τα κλειδιά και προχώρησε προς την κουζίνα. Ως αντίδοτο της κούρασης είχε το φαγητό. Το ψυγείο του ήταν πάντα γεμάτο, όχι όμως με ανθυγιεινά φαγητά. Του άρεσαν οι υγιεινές τροφές και η υγιεινή ζωή. Όποτε έβρισκε χρόνο γυμναζόταν στο σπίτι του ή πήγαινε και έτρεχε σε κάποιο γειτονικό πάρκο, μόνος ή με έναν φίλο του, τον Σέργιο. Αυτός ήταν και ο υπαίτιος των ενοχλητικών κουδουνισμάτων που χαλούσαν αυτή την ιερή στιγμή του φαγητού. Άφησε για λίγο τα μαχαιροπίρουνα και κατευθύνθηκε προς το τηλέφωνο.

«Ναι...Έλα ρε τι γίνεται; Όλα καλά;...Άς τα λέμε καλά...Είχα πολύ κουραστική μέρα στη δουλειά σήμερα...Θα κάνεις τίποτα τώρα;...Αν είναι πάμε για κανά καφέ να τα πούμε, να ξεσκάσεις και εσύ...Τι λες;...Καλά...Σε πόση ώρα;...Ο.Κ τα λέμε».

Το περιθώριο που είχε μέχρι να βρεθεί με τον Σέργιο ήταν ικανό για να τελειώσει την ιεροτελεστία που είχε ξεκινήσει και να ξεκουραστεί. Το σημείο συνάντησης ήταν μια καφετέρια κοντά στο σπίτι του Χάρη. Τύχαινε να κάθεται και ο Σέργιος εκεί κοντά οπότε βόλευε και τους δύο. Παλιότερα η καφετέρια ήταν σουβλατζίδικο και πιο παλιά κατάστημα νεωτερισμών. Οι ιδρωμένοι από την υγρασία τοίχοι της, η μισοσαπισμένη ξύλινη επένδυση

και τα φωτιστικά που είχε φύγει η επιχρύσωσή τους και φαινόταν το πορτοκαλοκόκκινο χρώμα του χαλκού δεν προσέδιδαν το ανάλογο κύρος και δεν υποστήριζαν την ταμπέλα του μαγαζιού, “Ανάκτορο”. Ο κάθε είδους καφές όμως που σερβιριζόταν ήταν αποτέλεσμα γνώσης και μαεστρίας γι’ αυτό κιόλας το επέλεγαν αρκετοί ως το στέκι τους. Η συζήτηση των δύο φίλων ήταν ανάλαφρη και αποτοξινωτική όπως έλεγαν. Κουτσομπολιά της ημέρας, συζήτηση για το άλλο φύλλο, αθλητικά και ότι άλλο θα συζητούσαν δύο νέοι της ίδιας ηλικίας. Όλη την ώρα όμως κάτι απασχολούσε τον Χάρη, κάτι που δεν ήθελε να το μοιραστεί με τον φίλο του, ίσως για να μην τον αρχίσει στο δούλεμα. Είχε την εντύπωση ότι κάποιος τους παρακολουθούσε, σαν δύο μάτια να ήταν καρφωμένα πάνω τους και να παρατηρούσαν την κάθε τους κίνηση. Η ιδέα του ήταν, η κούραση του γραφείου ή κάτι πράγματι συνέβαινε; Οι σκέψεις του αυτές τον συντρόφευσαν και το βράδυ στο κρεβάτι του, όπου μια γυρνώντας από εδώ, μια από εκεί τον πήρε ο ύπνος χωρίς να προλάβει να κατασταλάξει στο ποια τελικά ήταν η σωστή.

Εικόνα 3. Κάποιος τους παρακολουθεί

Ημέρα II

Ο ήλιος για άλλη μια μέρα χάραζε την ίδια πορεία στο χειμωνιάτικο ουρανό και ετοιμαζόταν να δύσει. Ο Χάρης και αυτός μη μπορώντας να εναντιωθεί στην καθημερινή του ιεροτελεστία που είχε γίνει πια ρουτίνα, άνοιξε την πόρτα του ψυγείου του προσπαθώντας να βρει κάτι που θα τον ξεκούραζε από την γεμάτη μέρα που είχε στο γραφείο. Που και που άνοιγε την τηλεόραση για να αισθάνεται μια παρέα την ώρα που έτρωγε παρά για να μάθει τις ειδήσεις ή να δει κάποια σειρά ή ταινία. Έτσι πατώντας στην τύχη ένα κανάλι έδωσε ζωή στο άψυχο κουτί με τα λίγα πλήκτρα και την μεγάλη οθόνη. Αυτό που εκείνη την στιγμή μεταδιδόταν ήταν μια εκπομπή που το αντικείμενό της ήταν περίεργα και ανεξήγητα φαινόμενα που άλλοτε είχαν κάποια βάση αλήθειας και άλλοτε θα τα χαρακτήριζε κανείς παραμύθια, έτσι τουλάχιστον τα χαρακτήριζε ο Χάρης που πιο πολύ βασιζόταν στην λογική του παρά στο συναίσθημα. Μεταξύ των μεγαλόπρεπων μπουκιών του, τα αφτιά του για ανεξήγητο λόγο αποθήκευσαν τρεις λέξεις, παιδιά του '83, ερωτηματολόγιο, ημίθεοι. Οι λέξεις αυτές αντήχησαν μέσα στο κεφάλι του και του προκάλεσαν μια αίσθηση ταραχής, όπως νιώθει κανείς όταν ακούει κάτι που δεν το περιμένει. Υπήρχαν κάποια παιδιά που θα διαδραμάτιζαν κρίσιμο ρόλο στα πεπραγμένα τόσο στην Ελλάδα όσο και στον υπόλοιπο κόσμο, έλεγε χαρακτηριστικά ο παρουσιαστής της εκπομπής. Οι μπουκιές χαμήλωσαν ταχύτητα και οδυνηρά πλέον κατηφόριζαν προς το στομάχι του. Αλήθεια τι ήταν αυτό που τον τάραξε τόσο; Δεν μπορούσε να δικαιολογήσει την συμπεριφορά του. Είχε γεννηθεί και αυτός το 1983 και συγκεκριμένα τον Απρίλιο, ήταν παιδί του '83 όπως έλεγε ο παρουσιαστής, άλλα τι σχέση είχε με ημίθεους, ήταν πέρα από την λογική του και την ρεαλιστική πραγματικότητα όπως αυτός την θεωρούσε. Μια σκέψη του εξωτερικεύτηκε.

«Υπάρχει ένα άτομο που ίσως ξέρει κάτι παραπάνω».

Ένα άτομο, ο Αντώνης, που ήταν συμφοιτητής στο πανεπιστήμιο ίσως τον βοηθούσε σ' αυτήν του την αναστάτωση. Θυμήθηκε πώς γνωρίστηκαν. Το 2001 σε μια διάλεξη στο αμφιθέατρο μια ανακοίνωση από τα μεγάφωνα της σχολής προέτρεπε τους φοιτητές που είχαν γεννηθεί τον Απρίλιο του 1983 να πάνε κάποια στιγμή σε μια αίθουσα που παλιά ήταν η γραμματεία της σχολής και να δώσουν κάποια στοιχεία όσο αναφορά στο άτομο τους καθώς και να περάσουν ένα είδος συνέντευξης ως πρωτοετείς. Του είχε κάνει

εντύπωση το γεγονός αλλά υπέθεσε ότι θα ήταν κάτι που συνηθίζεται στο πανεπιστήμιο. Η αίθουσα είχε από έξω μια ταμπέλα “Απρίλης ‘83”. Ήταν μαζεμένα καμιά δεκαριά άτομα αλλά η ματιά του έπεσε σε ένα μοναχικό, συνεσταλμένο συμφοιτητή του που από το άγχος του έπαιζε με το κινητό του. Τον πλησίασε, συστήθηκαν, αντάλλαξαν κουβέντες για το τι τους θέλουν εκεί και τι θα τους ρωτούσαν και έτσι ηρέμησαν από αυτή την αμηχανία και την αγχώδη προσμονή, έως ότου άνοιξε η πόρτα και βγήκε μια γυναίκα με αμφίεση καθολικών μοναχών που ζήτησε επιτακτικά να περάσει ο επόμενος. Τι διάλογο ήθελε μια μοναχή εκεί, τι ακριβώς θα τους ρωτούσαν και γιατί δεν είχε βγει ο προηγούμενος φοιτητής από την αίθουσα; Το μυαλό του έκανε διάλειμμα από το χτες και γύρισε στο τώρα. Προσπαθούσε να θυμηθεί το επίθετο αυτού του νέου. Αν και ήταν συμφοιτητές, μετά από αυτό το συμβάν στο πρώτο έτος δεν το ξαναείδε. Γιατί άραγε; Έψαχνε από εδώ και από εκεί, σε παλιές ατζέντες, σε τετράδια πανεπιστημίου, στο παλιό κινητό του, αλλά τίποτα.

«Είχε επίθετο ίδιο με όνομα...Πώς τον έλεγαν μωρέ;...Γεωργίου;... Όχι...Βασιλόπουλος;...Όχι...Νικολαΐδης;...Όχι...Μα τι λέω...Αντωνίου τον έλεγαν...Αντώνης Αντωνίου».

Έπιασε το τηλέφωνο στα χέρια και πήρε τις πληροφορίες τηλεφωνικού καταλόγου.

Σε ένα αντίστοιχο δωμάτιο γκαρσονιέρας, με όλες τις ανέσεις και αυτό ενός φοιτητή, δίπλα σε ένα τραπέζι γραφείου χτυπούσε μανιασμένα ένα τηλέφωνο. Ο Αντώνης καθόταν στο γραφείο του χαζεύοντας την οθόνη του υπολογιστή. Δεν χρειαζόταν να σηκωθεί για να σηκώσει το τηλέφωνο, ήταν δίπλα του, κι όμως πέρασαν αρκετά δευτερόλεπτα μέχρι να απαντήσει. Το τηλέφωνό του είχε αναγνώριση κλήσης και το νούμερο που φαινόταν το κατέγραψε σε ένα χαρτί.

«Παρακαλώ» απάντησε ο Αντώνης.

«Ο Αντώνης Αντωνίου;»

«Ποιος είναι;»

«Είμαι ο Χάρης Ζαχαρόπουλος, ήμασταν συμφοιτητές στο Πανεπιστήμιο. Είχαμε γνωριστεί έξω από την αίθουσα τότε που ήταν να κάνουμε κάτι εξετάσεις που αφορούσαν τα παιδιά του ‘83. Θυμάσαι;»

«.....» ο Αντώνης παρέμεινε σιωπηλός.

«Έλα Αντώνη, μ’ακούς;»

«Ναι σε θυμάμαι...»

«Μήπως παίρνω σε ακατάλληλη στιγμή; Να σε πάρω αργότερα μήπως;»

« Όχι...Όχι».

«Εεεε... γιατί σε πήρα τηλέφωνο...εεεε... είχε μια εκπομπή στην τηλεόραση... που έλεγε για τα παιδιά του '83».

«Ναι την είδα και εγώ».

«Αλήθεια; Με έχει βάλει σε σκέψεις. Άραγε ισχύει τίποτα ή είναι βλακείες; Εσύ τι λες; Ξέρεις τίποτα παραπάνω;»

« Τι να σου πω...δεν ξέρω».

Η απάντηση που έδωσε ο Αντώνης αν και είχε ψήγματα αλήθειας του έδωσε χρόνο ώστε να απορροφηθεί σε μια παράλληλη αλλά και πιο σπουδαία ενασχόληση. Πληκτρολογούσε ακατάπαυστα, κινούσε το ποντίκι του υπολογιστή διαρκώς λες και έπαιζε κάποιο νεανικό παιχνίδι δράσης, ενώ παράλληλα συνέχισε την κουβέντα.

« Να σου πω Χάρη, Αθήνα μένεις;»

« Ναι».

«Ποια περιοχή;»

«Ζωγράφου».

«Κοντά μένουμε...Θέλεις να βρεθούμε κάποια στιγμή να τα πούμε από κοντά; Πρέπει να σου πω κάποια πράγματα που δεν λέγονται από το τηλέφωνο».

«Ναι...Αν θες μπορείς να περάσεις και από το σπίτι μου, αφού μένουμε και κοντά».

«Για πες μου την διεύθυνση σου».

Την ώρα που του έλεγε ο Χάρης τη διεύθυνσή του, ο Αντώνης την επιβεβαίωνε με αυτό που έβλεπε στην οθόνη του υπολογιστή του. Όλη αυτή την ώρα παράλληλα με την συνομιλία που είχε, έψαχνε στο ίντερνετ να βρει πληροφορίες για τον Χάρη, πού μένει, τι δουλειά κάνει, κάποιο προφίλ του σε φόρουμ, οτιδήποτε τέλος πάντων θα μπορούσε να μάθει γι' αυτόν. Σαν να είχε ηρεμήσει λίγο. Ο λιγοστές σταγόνες ιδρώτα από το μέτωπό του εξαφανίζονταν και το δέρμα του έπαιρνε πάλι το ροδαλό του χρώμα. Οι ήχοι από το πληκτρολόγιο και το ποντίκι δεν ακούγονταν πλέον, παρά μόνο μια λέξη.

«Πότε ;»

Αφού δόθηκαν οι λεπτομερείς διευκρινήσεις της συνάντησής τους έκλεισαν και οι δύο το τηλέφωνο τους αποκαμωμένοι λες και είχαν τελειώσει από μια χειρωνακτική εργασία.

Την ήσυχη, όπως φαινόταν νύχτα, διατάραξε ένας ενοχλητικός θόρυβος. Ένας ξαφνικός αέρας χτυπούσε μανιασμένα μια τέντα από το διπλανό διαμέρισμα του Χάρη. Ο ήχος από τα σίδερα της τέντας που χτυπούσαν το ένα το άλλο άρχισε να ακούγεται όλο και πιο δυνατά, το πανί κόντευε να σκιστεί. Σκέψεις άρχισαν να στροβιλίζονται στο μυαλό του Χάρη, χτυπούσαν μανιασμένα και αυτές η μία την άλλη για το ποια στο τέλος θα επικρατήσει, ποια θα δώσει μια απάντηση στα τόσα ερωτήματά του. Ο ήχος από τα σίδερα έπαψε πια, θα ενόχλησε και τους ιδιοκτήτες του που τον σταμάτησαν πάνω στην μεγαλοπρέπειά του. Ο Χάρης αποκαμωμένος πλέον ξάπλωσε στο κρεβάτι του, έριξε μια ελαφριά κουβέρτα πάνω του και νωχελικά αποκοιμήθηκε.

Ημέρα III

Ο Χάρης από μικρός ήταν προκομμένο παιδί, όπως έλεγαν και οι γονείς του. Λάτρης της καθαριότητας, τακτοποιούσε πάντα τα πράγματα του, τα ρούχα του, ήθελε να είναι το σπίτι του όσο μπορούσε πιο καθαρό με όλη την σημασία της λέξης όταν περίμενε κόσμο, φίλους, φίλες. Ήταν και παρθένος στο ζώδιο, αν και δεν πίστευε σ'αυτά, κάτι θα συντελούσε και αυτό στο χαρακτήρα του. Αφού τέλειωσε και με τις τελευταίες λεπτομέρειες, το μικρό σαλονάκι-υπνοδωμάτιο μπορούσε πλέον να φιλοξενήσει την παρέα που περίμενε. Το κουδούνι δεν άργησε να χτυπήσει και ο καλεσμένος ξεπρόβαλε από την ανοικτή εξώπορτα. Αν και είχαν κάποια χρόνια να βρεθούν οι δυο τους, δεν είχε αλλάξει σχεδόν καθόλου η εξωτερική τους εμφάνιση, ούτε και το στυλ ντυσίματος τους.

«Χρόνια και ζαμάνια...Πέρασε» είπε ο Χάρης.

Ο Αντώνης λες και βρέθηκε σε οικείο χώρο, του θύμισε το δικό του σπίτι. Ένα τραπέζι-γραφείο στην άκρη, ένα μονό κρεβάτι κάτω από ένα παράθυρο με ξύλινα στόρια, ένας καναπές για δύο άτομα μια μικρή πολυθρόνα και μια βιβλιοθήκη που σαν να έκρυβε ένα μεγάλο φούσκωμα στο τοίχο με μια μετάλλαξη του χρώματος από την μούχλα.

Καθισμένοι οι δυο τους στο σαλονάκι ξεκίνησαν μια ανάλαφρη κουβέντα με θέματα που ένιωθαν άνετα να μιλήσουν. Όταν όμως η κουβέντα επικεντρώθηκε στο κυρίως ζήτημα, στα παιδιά του '83 και στην εκπομπή στην τηλεόραση, η κουβέντα προσγειώθηκε στην πραγματικότητα, πήρε μια άλλη διάσταση, λίγο πιο ψυχρή και μυστηριακή. Τα όσα έλεγαν στην εκπομπή οι καλεσμένοι ή ήταν παραμύθια και θα έπρεπε να τα δουν ως γραφικά ή αν ήταν αλήθεια θα έπρεπε να ανησυχούν αρκετά.

Η φωνή του Χάρη λίγο πιο δυνατά έδωσε ένα στίγμα, ένα στρατιωτικό σάλπισμα.

«Λοιπόν για να συνοψίσουμε. Πριν από μερικά χρόνια...το 2002 είχε δημοσιευτεί συνέντευξη του ερευνητή Γιάννη Φουράκη στο περιοδικό Strange σχετικά με τα παιδιά που γεννήθηκαν τον Απρίλιο του '83. Έν'ολίγοις έλεγε ότι 98 από τα παιδιά αυτά (49 αγόρια & 49 κορίτσια) είναι θυγατέρες και υιοί αρχαίων Ελλήνων ημίθεων και ηρώων με ιδιαίτερες ικανότητες που ξαναγεννήθηκαν και κάποιοι...ο Φουράκης τους αναφέρει ως Δρακονιανούς... όλα αυτά τα χρόνια πασχίζουν για τον εντοπισμό και την “εξολόθρευση” τους. Αφορμή της συνέντευξης αυτής ήταν ένα ερωτηματολόγιο που δόθηκε στα παιδιά το 2001, δηλαδή σε μας όταν ήμασταν στην τρίτη λυκείου...το είχες συμπληρώσει και εσύ εεε ;»

Ο Αντώνης συμφώνησε κάνοντας έναν καταφατικό μορφασμό και έδωσε το λόγο πάλι στον Χάρη.

«Το ερωτηματολόγιο αυτό ήταν του “Διευρωπαϊκού Κέντρου Ψυχικής και Σωματικής Υγείας”, Πανεπιστήμιο Αθηνών, Ακαδημία Αθηνών, το οποίο απευθυνόταν σε παιδιά στην Ελλάδα, τα οποία γεννήθηκαν τον Απρίλιο του '83, για επιδημιολογική μελέτη “ανώνυμη” όπως ανέφεραν. Δόθηκαν περίπου 4500 ερωτηματολόγια ενώ τα παιδιά που γεννήθηκαν το μήνα Απρίλιο άγγιζαν τις 11000. Το ερωτηματολόγιο αυτό μεταξύ άλλων είχε και κάποιες περίεργες προσωπικές ερωτήσεις που κάθε άλλο παρά επιδημιολογικές ήταν, όπως π.χ “Νιώθεις ότι είσαι άτομο με ασυνήθιστες ικανότητες που ξεχωρίζεις από τους άλλους;” ή “Νιώθεις ότι οι γύρω σου επικοινωνούν με τηλεπάθεια;”, ερωτήσεις που ίσως στόχευαν στον εντοπισμό συγκεκριμένων παιδιών σε σχέση με όσα γεννήθηκαν τον Απρίλιο του '83. Τέλος στην συγκεκριμένη εκπομπή του Χαρδαβέλλα που είδαμε, ξαναήρθε στο φως το θέμα “των παιδιών του '83”, με μια περίεργη και όχι πειστική εκδοχή εκ'μέρους των υπευθύνων που έκαναν την έρευνα και έτσι προκλήθηκε

αναστάτωση και ταραχή στα παιδιά που γεννήθηκαν την συγκεκριμένη περίοδο αλλά και στους γονείς τους».

Ο Αντώνης με μια απότομη κίνηση έβγαλε από την τσέπη του παλτού του ένα πάκο χαρτιά και τα άφησε στο τραπέζι.

«Σχετικά με το ανώνυμο ερωτηματολόγιο που έλεγαν» τονίζοντας ειρωνικά την λέξη ανώνυμο.

«Το έχεις κρατήσει από τότε ρε Αντώνη;»

«Το είχα βγάλει φωτοτυπία για να το καμαρώνω» απάντησε ειρωνικά στον Χάρη.

Ο Χάρης το πήρε στα χέρια του και το περιεργάστηκε.

«Τι εννοείς; Πράγματι δεν είχε θέση για ονόματα πάνω... ανώνυμο ήταν».

«Υπήρχε κωδικός όμως...» δείχνοντας του έναν κωδικό γραμμένο στο χέρι στην πρώτη σελίδα του ερωτηματολογίου.

Ο Χάρης άρχισε να ανακαλεί από την μνήμη του όλα όσα ίσως προσπάθησε να θάψει.

«Άρα θα μπορούσαν να ξέρουν ποιος είχε πάρει το συγκεκριμένο. Αφού ο καθηγητής φώναζε από την έδρα τα ονόματα όσων γεννήθηκαν τον Απρίλιο του '83 και έδινε στον καθένα το δικό του ερωτηματολόγιο με το δικό του κωδικό... Μάλιστααααα...»

Μετά την διαπίστωση αυτή σιγά-σιγά οι μνήμες τους έρχονταν βροχή, η μία μετά την άλλη.

«Για το ερωτηματολόγιο που λες... εγώ είχα συμπληρώσει απ'ότι θυμάμαι και ένα αντίστοιχο όταν πήγαινα δημοτικό, στην έκτη τάξη. Εσύ Χάρη;»

«Νομίζω στην πέμπτη ήταν... Το πιο περίεργο σ'αυτή την υπόθεση όμως, νομίζω ότι ήταν οι ιατρικές εξετάσεις που κάναμε σε εκείνη την αίθουσα στο πανεπιστήμιο. Είχαμε πάει για συνέντευξη και αυτοί μας πήραν αίμα για να μας κάνουν... μάλλον... γενική αίματος, μας μέτρησαν την πίεση, το βάρος, το ύψος. Χώρια που μας είπαν ότι τα αποτελέσματα των εξετάσεων θα μας τα στείλουν στο σπίτι και ποτέ δεν τα έστειλαν».

«Το ότι με είχαν βάλει σε μια καρέκλα να κάτσω και μέτραγαν πόσο ύψος είχα, που πιθανόν το έκαναν και σε σένα αυτό Χάρη, τι ήθελαν να δούνε; Να μην μιλήσω για την γυναίκα με την στολή μοναχής που μας καλούσε μέσα».

«Αυτή μάλλον από τον Ερυθρό Σταυρό ήταν, αλλά τι γύρευε εκεί; ... Τώρα που είπες για καρέκλα, θυμάμαι έναν τύπο με στολή γιατρού και έναν μεγεθυντικό φακό στο χέρι να κοιτάζει το πρόσωπό μου... ιδίως κοντά στα μάτια».

«Κάποιο σημάδι ίσως. Ναι...ναι ...το θυμάμαι και εγώ αυτό».

Εικόνα 4. Η πόρτα της αίθουσας του πανεπιστημίου

Οι μνήμες ολοκλήρωσαν το έργο τους και άρχισαν να υποχωρούν στα κατάβαθα του μυαλού τους. Τα σώματα τους χαλάρωσαν από την ένταση και την συνεχή εγρήγορση που τους έφερναν οι απανωτές διαπιστώσεις και σκέψεις τους. Ο Χάρης από αμηχανία ξεφύλλιζε τις σελίδες του ερωτηματολογίου και η ματιά του κοντοστάθηκε σε μια ερώτηση “Έχεις ανέβει ποτέ σε βουνό και έχεις νιώσει άσχημα (ίλιγγο, βουητό στα αυτιά, έντονο καύσο στο σώμα);” αλλά την προσπέρασε χωρίς να της δώσει καμιά ιδιαίτερη σημασία αφού η ερώτηση του Αντώνη του φάνηκε πιο σημαντική. *«Αλήθεια τι μας συμβαίνει Χάρη ;»*

« Έλα χαλάρωσε».

«Θυμάμαι ακόμα εκείνο το τηλεφώνημα, λίγο πριν με πάρεις εσύ...είχα τρομοκρατηθεί ...η φωνή ακουγόταν σαν να ήταν...απόκοσμη» ο Αντώνης λέγοντας αυτά ξαναζούσε τον φόβο που ένιωσε τότε. Ένα τηλεφώνημα που δεν θα το ξεχνούσε ποτέ. Κάποιος σα να ήθελε να τον τρομάξει, χωρίς να του πει όμως κάτι συγκεκριμένο. Μόνο ο τρόπος που μιλούσε και ο ήχος της φωνής του, είχαν πανικοβάλει τόσο τον Αντώνη που στο αμέσως επόμενο

τηλεφώνημα με τον Χάρη δεν έμεινε άπραγος. Με ερωτήσεις και με ψάξιμο στο ίντερνετ ήθελε να επιβεβαιώσει την ταυτότητα του “υποτιθέμενου” Χάρη.

«Είχα καταλάβει ότι ήσουν αναστατωμένος Αντώνη, ακουγόσουν πολύ περίεργα. Μη το σκέφτεσαι άλλο, καμιά φάρσα θα΄ταν, δεν νομίζω να έχει καμία σχέση με το θέμα μας. Έλα τώρα θα μου πεις ότι ήταν και κανένας δρακονιανός».

Το χαμόγελο του Χάρη δεν άλλαξε την άσχημη διάθεση του Αντώνη. Η αναστάτωση του επανήλθε δριμύτερη. Ακόμα και ο ύπνος του είχε επηρεαστεί, όταν αργότερα επέστρεψε στο σπίτι του και το μόνο που ήθελε ήταν να κοιμηθεί μήπως και ηρεμήσει. Ονειρευόταν μια σκηνή της παιδικής του ηλικίας με τους γονείς του. Ο πατέρας του προσπαθούσε να τραβήξει σε βίντεο τα κατορθώματα του γιου του, ενώ η μητέρα του στην κουζίνα μαγειρεύε. Κάποια στιγμή ενώ κοίταζε επίμονα την κάμερα του πατέρα του άνοιξε πιο πολύ τα μάτια του, οι κόρες των ματιών του στιγμιαία γύρισαν και μια λάμψη ξεπρόβαλε από το βάθος του βολβού κάνοντας τα βλέφαρα να ανοίξουν πιο πολύ δείχνοντας όλο το μεγαλείο της λάμψης. Ξάφνου ακούστηκε η φωνή της μητέρας του που καλούσε μπαμπά και γιο στην κουζίνα για το μεσημεριανό φαγητό. Η λάμψη υποχώρησε, τα μάτια επανήλθαν στην πρότερη κανονική τους κατάσταση και ο μπαμπάς του σαν να μην συνέβη τίποτα τον έπιασε από τον χέρι και κατευθύνθηκαν στην κουζίνα.

Το όνειρο έλαβε άδοξα τέλος όταν ο Αντώνης καταϊδρωμένος πέταξε από πάνω του το λεπτό σεντόνι που μόνο ζέστη δεν του κρατούσε, και καθιστός στο κρεβάτι κοιτώντας μέσα από τα στόρια του παραθύρου του το απέναντι μπαλκόνι με τα ξεραμένα φυτά που ίσα-ίσα φαίνονταν από το λιγοστό φως του μισοφέγγαρου, προσπαθούσε να ηρεμήσει για να ξανακοιμηθεί.

Ημέρα IV

Αν και συνέβαινε σπάνια σε δουλειές σαν και αυτή του Χάρη, ο προϊστάμενός του τον είχε αφήσει να φύγει από την δουλειά δυο ώρες πιο μπροστά. Είχε σχολάσει και ήταν σχεδόν μεσημέρι, όπως οι δημόσιοι υπάλληλοι. Μπορούσε να δει τα λουλούδια του γειτονικού πάρκου να κορδώνονται και να τεντώνονται μήπως και έτσι προσλάβουν παραπάνω

από την αναζωογονητική ενέργεια του μεσημεριανού ήλιου. Μπορούσε να δει τον κουλουρά της γωνίας να δίνει την τελευταία πραμάτεια του και τον καστανά να σβήνει σιγά-σιγά τα κάρβουνα από το μαγκάλι αφού η πελατεία του λιγότευε. Αν και καταχείμωνο είχε μια λιακάδα που αν παρέλειπες το κρύο σου θύμιζε ανοιξιάτικο καιρό. Η ήρεμη διάθεση του Χάρη και η περιπλάνηση των ματιών του διακόπηκε από την δόνηση στην τσέπη του παντελονιού του. Με μια γρήγορη κίνηση έβγαλε το κινητό του από την τσέπη και κοίταξε την οθόνη του. Ήταν ο φίλος του ο Σέργιος.

«Ναι».

«Έλα Χάρη, που σε βρίσκω;»

«Στο δρόμο είμαι, γυρνάω από την δουλειά, έφυγα πιο νωρίς σήμερα».

«Έχεις κάτι; Σαν ανήσυχος ακούγεσαι».

« Άστα μωρέ, τι να σου λέω, μπερδεμένα πράγματα».

« Για πες...»

« Κάνεις κάτι τώρα;»

« Κάτι αρνητικά παρέδωσα για το περιοδικό και γυρνάω σπίτι και εγώ».

« Μπορείς να περάσεις από το σπίτι μου να τα πούμε;»

« Αααα...τόσο χάλια. Καλά ετοίμασε καφέ και έρχομαι».

Ο Σέργιος δούλευε ως φωτογράφος σε ένα γυναικείο περιοδικό μόδας, καλή δουλειά με καλά λεφτά, όπως έλεγε. Η μόδα και ιδίως η γυναικεία, έχει πάντα καλό ψωμί. Οι γυναίκες δε θα σταματήσουν ποτέ να ψωνίζουν καλλυντικά, ρούχα, αξεσουάρ και όλων των λογιών τα πράγματα, είναι στη φύση τους βλέπεις, τι να κάνουν και αυτές. Αυτές ήταν κάποιες από τις φράσεις κλισέ του Σέργιου. Η προηγούμενη δουλειά του ήταν σε φωτογραφείο, γάμοι, βαπτίσεις, εκτυπώσεις, είχε γίνει το παιδί για όλες τις δουλειές. Εκεί είχε γνωρίσει και τον Χάρη όταν κάθε φορά ερχόταν με ένα CD φωτογραφίες για εκτύπωση.

Τώρα καθισμένοι στον αναπαυτικό καναπέ του σπιτιού του Χάρη απολάμβαναν τον απογευματινό καφέ τους.

«Πυραιθέριοι εναντίον Δρακονιανών εεεε;»

«Καλά Σέργιο κοροΐδευε εσύ».

«Μιας γνωστής μου η κόρη, κι'αυτή παιδί του '83, μου είχε πει κάποτε ότι όταν ήταν μικρή μια φορά κοίταξε επίμονα το καθρεφτάκι, αυτό που έχουν οι γυναίκες για να βάζονται, ξέρεις... και είδε σα να έβγαине φως από τα μάτια της και οι κόρες των ματιών της γύρισαν. Ε τι άλλο θα ακούσω ο έρμος, όλα

αυτά είναι παραμύθια, και η εκπομπή τα έβγαλε γιατί ήθελε τηλεθέαση και ο Φουράκης τα είπε για να πουλήσει κανένα βιβλίο. Δεν τους ξέρεις τώρα, για το χρήμα όλα γίνονται».

«Τι να πω δεν ξέρω» αναφώνησε ο Χάρης.

«Εγώ θα σου πω. Αύριο Σάββατο κατά το μεσημεράκι θα πάω για φωτογράφιση για το περιοδικό στην Πεντέλη, στο βουνό, θέλουν κάτι background τοπία με φύση. Έλα και εσύ να χαλαρώσεις, να αναπνεύσεις καθαρό αέρα και είμαι σίγουρος ότι θα γυρίσεις ανανεωμένος χωρίς αυτές τις σκέψεις που σου τυραννάνε το μυαλό, οι δυο μας θα είμαστε...Κάτι καλύτερο, πες και στον άλλον...Αντώνη δεν τον λένε;»

«Ναι».

«Πες του να έρθει και αυτός, να μην είσαι μόνος σου όταν θα φωτογραφίζω, να ξεσκάσει κι' αυτός, τι λες;»

«Καλά, θα σε πάρω τηλέφωνο και θα σου πω».

Κόντευε να βραδιάσει. Ο Αντώνης δεν είχε φανεί τόσο τυχερός όσο ο Χάρης. Μόλις είχε σχολάσει και δεν μπορούσε να δει τα όσα είχε δει ο Χάρης αρκετές ώρες πιο νωρίς, δηλαδή τα λουλούδια, τον κουλουρά, τον καστανά. Το μόνο που έβλεπε ήταν ένας τηλεφωνικός θάλαμος, τον μοναδικό στην περιοχή, που τον πλησίασε για να κάνει ένα τηλεφώνημα αφού το κινητό του είχε μείνει από μπαταρία. Ενώ τοποθετώντας το ακουστικό στο αυτί του προσπαθούσε να ακούσει τον γνώριμο ήχο της γραμμής για να συνεχίσει με το να πληκτρολογήσει τα νούμερα, αυτό που άκουσε και από τα δυο του αυτιά ήταν η ομιλία ενός ανθρώπου. Συγκράτησε κάποιες σκόρπιες φράσεις “Όλα καλά”, “Θα έρθουν αύριο και οι δύο”, “ Μ’ένα σπάρο δυο τρυγώνια”, “Μην ανησυχείς”. Φάνηκε σαν να μονολογούσε δυνατά κάποιος ακριβώς έξω από τον τηλεφωνικό θάλαμο. Γύρισε το κεφάλι του δεξιά, αριστερά μα κανείς δεν φαινόταν γύρω του. Βγήκε έξω από τον τηλεφωνικό θάλαμο για να δει πιο καλά. Μόνο ένας θα μπορούσε να ήταν. Μόνο που αυτός ήταν αρκετά μέτρα πιο μακριά. Κρατούσε στο χέρι του ένα κινητό τηλέφωνο το οποίο έβαζε γρήγορα στην τσέπη και είχε μια μικρή τσάντα περασμένη από τον λαιμό σαν και αυτή που έχουν οι φωτογράφοι. Περιπατούσε αμήχανα και βιαστικά.

«Μπα, μάλλον παραισθήσεις θα έχω...» μονολόγησε και απομακρύνθηκε από το θάλαμο με μια έντονη απορία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

Είχε σαστίσει τόσο που ξέχασε να κάνει και το τηλεφώνημα για το οποίο είχε πάει εκεί.

Εικόνα 5. Ο Αντώνης στον τηλεφωνικό θάλαμο

Ημέρα V

Από τα ξύλινα στόρια οι ακτίνες του πρωινού ήλιου προσπαθούσαν να τρυπώσουν και να φωτίσουν το δωμάτιο του Χάρη. Δυο φορές την εβδομάδα είχε την τύχη να είναι παρόν σ' αυτό το γεγονός γιατί τις υπόλοιπες μέρες ξυπνούσε νωρίς και το μόνο φως που είχε το δωμάτιο, ήταν αυτό της λάμπας του γραφείου που την άναβε μόλις χτύπαγε το ξυπνητήρι για να μην τον ξαναπάρει ο ύπνος. Αυτή τη φορά δεν χρειαζόταν να ξυπνήσει με το ζόρι. Ήταν Σάββατο και δικαιούνταν να κοιμηθεί παραπάνω, να χουζουρέψει, να πει τον πρωινό του καφέ στο κρεβάτι χαζεύοντας λίγο τηλεόραση και μετά αργά και νωχελικά να κατευθυνθεί στο μπάνιο όπου μέσα στους ατμούς του ζεστού νερού να κουρνιάσει στην μπανιέρα. Αυτή την ιεροτελεστία του μπάνιου όποτε μπορούσε την πραγματοποιούσε, πόσο μάλλον τώρα που από το άγχος και την αγωνία των προηγούμενων ημερών

χρειαζόταν μια χαλάρωση. Την σημερινή μέρα δεν θα την περνούσε στα μαγαζιά για ψώνια και στις καφετέριες. Ήταν η μέρα που μαζί με τον Αντώνη και τον Σέργιο θα πήγαιναν στο βουνό της Πεντέλης για να χαλαρώσουν και να ανανεωθούν όπως χαρακτηριστικά του είχε πει ο Σέργιος. Ο Χάρης δεν ήταν φυσιολάτρης, του άρεσε η φύση αλλά ποτέ δεν του δόθηκε η ευκαιρία να την απολαύσει στο βαθμό που οι περιπατητές, οι ορειβάτες, οι εκδρομείς, την απολάμβαναν. Ήταν ένας καθαρόαιμος αστός. Οι συνεννοήσεις της προηγούμενης μέρας για το πού και πότε θα συναντηθούν έπιασαν τόπο μιας και χωρίς να στήσουν και να στηθούν ξεκίνησαν την συγκεκριμένη ώρα για τον προορισμό τους με το αμάξι του Σέργιου που ήξερε τα μέρη καλύτερα.

Η διαδρομή για το βουνό ήταν ιδιαίτερα όμορφη. Σ' αυτό συνέδραμε και η μέρα που ήταν ηλιόλουστη με ελάχιστο κρύο. Τα τελευταία χρόνια οι εποχές έχουν χάσει την αξία τους, από άνοιξη καλοκαίρι και το ανάποδο. Ο Χάρης από την έκφραση του προσώπου του καταλάβαινες ότι απολάμβανε το τοπίο. Το βουνό ήταν ιδιαίτερα επιβλητικό. Λίγο το ότι κυριαρχούσε η πέτρα, λίγο η καταστροφή που δημιουργήθηκε από τις πυρκαγιές, σου έδινε την εντύπωση ότι βρισκόσουν σε χώρα του βορρά. Ο Αντώνης σε αντίθεση με τον Χάρη ήταν πιο μαζεμένος και συγκρατημένος στις εκφράσεις του. Κρατούσε μια στάση αναμονής σε όλη την διάρκεια του ταξιδιού. Ίσως έφταιγε το ότι είχε ακούσει πολλά για το συγκεκριμένο βουνό. Ο Αντώνης δεν το έκρυβε ότι ασχολούνταν με θέματα περίεργα και μεταφυσικά και διάβαζε αρκετά για αυτά και ας τον χαρακτήριζαν γραφικό πολλές φορές. Είχε ακούσει για τους θρύλους που είχαν συσχετιστεί με το βουνό. Για τα πειράματα που είχαν κάνει οι Αμερικάνοι με χαμηλής συχνότητας σήματα στην περιοχή της περίφημης σπηλιάς της Πεντέλης. Για τις υπόγειες στοές χιλιομέτρων που υπήρχαν και για τους δύο σπηλαιολόγους που είχαν χαθεί σε μια κάθοδο σε αυτές. Για τις τελετές μαύρης μαγείας που γίνονταν συχνά στα ερείπια των αρχαίων ναών στο βουνό. Για το φάντασμα της Δούκισσας της Πλακεντίας και της μουμιοποιημένης κόρης της. Για τα όσα απόκοσμα ανέφερε ο Τούρκος περιηγητής Τσελεμπί για τις τηλεπαθητικές επικοινωνίες μοναχών σε κατακόμβες στο βουνό, και τόσα άλλα. Το βουνό θεωρούνταν ιερό από τους γνώστες, έτσι είπε κάποια στιγμή λίγο πριν φτάσουν στον προορισμό τους ο Αντώνης, μέχρι να δώσει το σινιάλο για αποβίβαση ο Σέργιος.

«Φτάσαμε, εγώ θα είμαι εδώ γύρω να τραβήξω καμιά φωτογραφία...Δουλειά κύριοι...Εσείς χαλαρώνετε και εγώ δουλεύω» είπε χαμογελώντας ο Σέργιος και απομακρύνθηκε ψάχνοντας το κατάλληλο τοπίο για να φωτογραφήσει.

Εικόνα 6. Η σπηλιά της Πεντέλης

«Εμείς θα περπατήσουμε λίγο...Δεν σε πειράζει;» απάντησε ο Χάρης που όπως πάντα ήταν ετοιμόλογος.

«Αλίμονο...Γι' αυτό σας είπα να έρθετε...Ανεβείτε τον λόφο έχει ωραία θέα από εκεί» ανταπάντησε ο Σέργιος και συνέχισε προς το μέρος που είχε κατευθυνθεί.

Πράγματι η θέα ήταν πολύ ωραία. Η Αθήνα και τα προάστια της, όσα βέβαια άφηνε το νέφος να φανούν, φαίνονταν σα στοιχισμένα σπирτόκουτα το ένα κοντά με το άλλο. Από την άλλη μεριά στο βουνό η πέτρα κυριαρχούσε σε όλο της το μεγαλείο και φυσικά το μάρμαρο. Μεγάλοι σκαμμένοι χώροι σα μικρά γήπεδα που κάποτε έβγαζαν αυτό το πολύτιμο υλικό, το κατάλευκο, το ιερό και με αυτό έφτιαχναν τα δοξασμένα μνημεία οι αρχαίοι Έλληνες, ξεπρόβαλαν εδώ και εκεί. Όσα δέντρα υπήρχαν κυριαρχούσαν με την μεγαλοπρέπειά τους σ' αυτήν την έρημη γη. Ο Χάρης

δεν μπορούσε παρά να συμφωνήσει με τον Αντώνη ότι το θέαμα σου έδινε μια αίσθηση μυστικισμού.

Ανεβαίνοντας πιο ψηλά προς το βουνό οι δυο τους αισθάνθηκαν περίεργα. Κάτι σαν βουητό στα αυτιά, σαν ίλιγγο, σαν ένα περίεργο αίσθημα στο σώμα τους και το σημαντικότερο ένα αίσθημα ότι κάποιος τους παρακολουθεί. Ο Αντώνης βρίσκοντας αφορμή μια απότομη πλαγιά απομακρύνθηκε πολύ από τον Χάρη. Ο Χάρης προσπάθησε να τον εντοπίσει αλλά μάταια. Ο Σέργιος όλη αυτή την ώρα ήταν άφαντος. Δεν ήξερε κανείς πού είναι. Πίσω από ένα πλαγιασμένο κορμό δέντρου ένα χέρι εμφανίστηκε προσπαθώντας να παραμερίσει κάτι σκληρά κλαδιά με πυκνές φυλλωσιές και μια φωτογραφική μηχανή να δηλώνει με τρόπο την παρουσία της. Ο Σέργιος σαν κλέφτης με κινήσεις μετρημένες και αθόρυβες προσπαθούσε με το χέρι στην μηχανή να εντοπίσει κάτι, αλλά από τον τρόπο που κουνούσε την μηχανή φαινόταν ότι κάτι τον δυσκόλευε.

«Που εξαφανίστηκαν ρε γαμώτο... άλλες δύο ακόμα ήθελα» σιγοψιθύρισε ο Σέργιος.

Χωρίς να προλάβει να τελειώσει την φράση του, άκουσε ένα θόρυβο από πατημασιές πίσω του. Γυρνώντας το κεφάλι του αντίκρισε τον Αντώνη και μετά σωριάστηκε λιπόθυμος πίσω από τον πλαγιασμένο κορμό. Ο Αντώνης κρατώντας ένα ματωμένο χοντρό κλαδί δέντρου στο χέρι του παρατηρούσε τον Σέργιο φοβούμενος για το πόσο δυνατά τον χτύπησε. Ο Χάρης κοιτώντας επίμονα γύρω του προσπαθούσε να εντοπίσει τον Αντώνη. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα οι ματιές τους συναντήθηκαν και ο Χάρης πλησίασε στο μέρος του. Το χτύπημα στο κεφάλι του Σέργιου είχε δημιουργήσει ένα βαθύ τραύμα εκτός από το χάσιμο των αισθήσεων του για αρκετά λεπτά. Θολά στην αρχή αλλά πιο καθαρά αργότερα άρχισε να σχηματίζει φιγούρες, μετά πρόσωπα και μετά ένας πόνος στο λαιμό τον ξύπνησε για τα καλά.

«Λέγε...λέγε ποιος είσαι» η φωνή του Αντώνη διαπερνούσε το τύμπανο του αφτιού του Σέργιου και πιέζοντας το αισθητήριο νεύρο του δημιουργούσε ακόμα μεγαλύτερο πόνο από αυτό του κεφαλιού του.

Ο Αντώνης επανέλαβε τις ίδιες φράσεις και παράλληλα πίεσε πιο πολύ το χοντρό κλαδί στο λαιμό του Σέργιου.

«Τρελαθήκατε; Τι κάνετε;» οι λίγες αυτές φράσεις βγήκαν με δυσκολία από το στόμα του Σέργιου.

«Λέγε» συνέχισε ο Αντώνης.

«Θα με πνίξετε...»

«Έκανες και τον φίλο εεεε; Ποιος σε έβαλε;»

«Ποιος με έβαλε τι ρε παιδιά;»

«Γιατί μας παρακολουθούσες και μας έβγαζες φωτογραφίες; Μήπως για το περιοδικό;»

«Δεν καταλαβαίνω... Τι θέλετε; Πλάκα μου κάνετε;»

Ο Αντώνης πήρε μια πέτρα και απείλησε να τον βαρέσει μ'αυτή, ενώ παράλληλα τον κρατούσε ακινητοποιημένο με το χοντρό κλαδί στο λαιμό του. Ακούστηκαν φωνές ανθρώπων να πλησιάζουν, μάλλον κάποια παρέα θα αναζητούσε και αυτή την χαλάρωση και την αναζωογόνηση στο βουνό. Ο Αντώνης άφησε την πέτρα και έκανε νόημα στον Χάρη να φύγουνε. Ο Σέργιος ημιλυπόθυμος προσπάθησε να πιαστεί από τον κορμό και να σηκωθεί, αλλά το χτύπημα στο κεφάλι ήταν αρκετά δυνατό που από την ζαλάδα που του ήρθε, σωριάστηκε πάλι κάτω. Ο Αντώνης και ο Χάρης είχαν προλάβει και είχαν πάρει τα κλειδιά του αυτοκινήτου του Σέργιου και την φωτογραφική του μηχανή. Μετά από ένα ολιγόλεπτο τρέξιμο κατηφόρισαν το βουνό και μπήκαν στο αυτοκίνητο που το είχε παρκάρει ο Σέργιος στους πρόποδες του βουνό. Με γρήγορες κινήσεις έβαλαν μπρος και πατώντας δυνατά το γκάζι εξαφανίστηκαν σαν κυνηγημένοι. Όταν έφτασαν κάπου κεντρικά ο Αντώνης έκοψε απότομα το τιμόνι του αυτοκινήτου και ανεβαίνοντας σε ένα εγκαταλελειμμένο πεζόδρομο σταμάτησε το όχημα.

«Το αφήνουμε εδώ το αυτοκίνητο και πάμε με την συγκοινωνία για να μη μας εντοπίσουν...τι λες και εσύ Χάρη ;»

«Εντάξει, να ψάξουμε όμως στο αυτοκίνητο μήπως και βρούμε κάτι που μπορεί να μας φανεί χρήσιμο».

«Ναι...ναι...γιατί όχι».

Το αυτοκίνητο φαινόταν ότι δεν είχε κάτι χρήσιμο. Υπήρχε ένας σάκος με ρούχα στο πορτ-μπαγκάζ, ένα μπουφάν στα πίσω καθίσματα μαζί με κάτι άδειες σακούλες, μια παλιά εφημερίδα και ένας εργαλειοφόρος με εργαλεία γεμάτος γράσο.

«Για να δούμε και εδώ...» μονολόγησε ο Αντώνης και άνοιξε το ντουλαπάκι του συνοδηγού.

«Για δεξ εδώ...κάτι βρήκα» συνέχισε.

Ένα βιβλίο αρκετά παλιό, με αρκετές σελίδες και με χοντρό δερμάτινο δέσιμο χωρίς επιγραφή ή κάτι άλλο στο εξώφυλλο. Το εσωτερικό του ακόμα πιο παράξενο, μάλλον γραμμένο στο χέρι σε λατινικά, με περίεργες γκραβούρες, παράξενα σύμβολα και φιγούρες να συνθέτουν το περιεχόμενο του. Αρκετά προβληματισμένοι το έκρυσαν με ένα περιτύλιγμα από εφημερίδα και αναχώρησαν για την πιο κοντινή στάση λεωφορείων.

Μετά από αρκετή ώρα ο Σέργιος επέστρεψε σπίτι του, κουρασμένος και καταπονημένος. Η πρώτη κίνηση που έκανε ήταν να σηκώσει το ακουστικό του τηλεφώνου του και να σχηματίσει στο καντράν ένα νούμερο.

«Με κατάλαβαν...Δεν μπόρεσα...Ναι...Ναι...Εμπρός;» η φωνή του Σέργιου με το ζόρι έβγαινε από το στόμα του.

«Σας παρακαλώ...Απαντήστε μου...»

Η σύνδεση είχε διακοπεί. Ο Σέργιος άφησε το ακουστικό από τα χέρια και παραδομένος στον πόνο, στον φόβο και στην απογοήτευση, κουλουριάστηκε στην πιο κοντινή γωνιά του σπιτιού του. Την κατάρρευση αυτή διέκοψε το κουδούνι της πόρτας του. Με κινήσεις όμοιες κατάδικου πλησίασε και άνοιξε την εξώπορτα. Ένας μεγαλόσωμος άντρας με έντονα χαρακτηριστικά και ένα σημάδι σαν κάψιμο στην άκρη του λαιμού του έκανε την εμφάνισή του. Ο Σέργιος φοβισμένος φώναξε.

«Δεν έφταιγα εγώ...Σας είπα ότι είναι δύσκολο...Με κατάλαβαν».

«Ηρέμησε» του είπε ο μεγαλόσωμος άντρας και πλησίασε προς το μέρος του.

Το χέρι του Σέργιου λες και μεταμορφώθηκε, άρχισε να βγάζει φολίδες όμοιες με ερπετού και μεγάλα νύχια μυτερά και λυγισμένα ξεπρόβαλαν από τις σάρκες του. Με μια γρήγορη κίνηση πλησιάζοντας τον μεγαλόσωμο άντρα έμπηξε τα νύχια του στο στήθος του, προκαλώντας του βαθιά πληγή. Ο μεγαλόσωμος άντρας απαθής, με το τραύμα να ξερνάει σκούρο αίμα, δεν κοντοστάθηκε αλλά πλησίασε απειλητικά τον Σέργιο. Το αίμα από την πληγή του λιγόστεψε ώσπου ξεράθηκε και γρήγορα σαν μπάλωμα οι ιστοί του δέρματος του αποκατέστησαν την πληγωμένη τους υπερηφάνεια. Σε απόσταση αναπνοής πλέον κοίταξε τον Σέργιο μέσα στα μάτια σηκώνοντας παράλληλα το δεξί του χέρι σαν πύρινη ρομφαία. Τα μάτια του μεγαλόσωμου άντρα λες και πρήστηκαν. Η μύτη και το στόμα του μετατράπηκαν σε ρύγχος σαρκοφάγου ζώου, που νηστικό όπως είναι ανοίγει το στόμα στο θήραμά του για να το φάει. Μόνο που αυτός σαν τ'άνοιξε μια

πύρινη φλόγα βγήκε και διαπέρασε σαν λάβα τα σωθικά του Σέργιου. Ο μεγαλόσωμος άντρας με κανονικά πλέον χαρακτηριστικά άνοιξε την πόρτα και έφυγε από το σπίτι. Η αποστολή του είχε ολοκληρωθεί.

Εικόνα 7. Ο μεγαλόσωμος άντρας

Ημέρα VI

Και αυτό το πρωινό έδειχνε ότι η μέρα θα ήταν ηλιόλουστη, με αρκετό κρύο βέβαια, αλλά ηλιόλουστη. Η Ειρήνη άνοιξε τις κουρτίνες του σαλονιού της για να μπει ήλιος και να φωτίσει το χώρο. Πήγε έπειτα στην κουζίνα, άνοιξε την καφετιέρα και έβαλε τις ανάλογες δόσεις για τρία άτομα. Ο Χάρης και ο Αντώνης ήταν φιλοξενούμενοι της από το προηγούμενο βράδυ. Είχαν έρθει ανήσυχοι και τρομοκρατημένοι. Δεν μίλησαν πολύ, κάποιες σκόρπιες κουβέντες που έδωσαν όμως μια γενική εικόνα στην Ειρήνη ότι τα πράγματα δεν ήταν και τόσο καλά. Είχε καιρό να δει τον Χάρη τόσο χάλια.

Είχαν γνωριστεί στην προηγούμενη δουλειά του. Είχαν συνεργαστεί και ήξερε ο ένας τα καλά και τα άσχημα του άλλου. Μια περίοδο φλέρταραν κιόλας αλλά μάλλον δεν ήταν για τόσα πολλά. Από τότε έμειναν απλά δυο φίλοι.

Το φως του ήλιου ήταν αρκετό για να αρχίσουν σιγά-σιγά να ξυπνούν οι δύο νέοι. Βέβαια ο καφές στο σαλόνι της μικρής οικίας έδωσε την χαριστική βολή. Οι σκέψεις και οι εικόνες επανήλθαν και σαν σουβλιές τρυπούσαν τα μυαλά τους προσπαθώντας να βρουν διέξοδο να φύγουν, να χαθούν. Η Ειρήνη ως αμέτοχη στο όλο συμβάν ήταν και η πιο ψύχραιμη.

«Ρε Χάρη μήπως να πάτε στην αστυνομία και να πείτε τι συμβαίνει;» είπε η Ειρήνη προσπαθώντας να διαταράξει την σιωπηλή ατμόσφαιρα.

«Όχι Ειρήνη...Όχι» απάντησε ο Χάρης.

«Γιατί;» ρώτησε έντονα προβληματισμένη η Ειρήνη.

«Δεν καταλαβαίνεις ότι μπορεί να είναι και αυτοί ανακατεμένοι;» την εξήγηση αυτή του Χάρη δεν την είχε σκεφτεί η Ειρήνη, που παίρνοντας μια κατσούφικη γκριμάτσα προσπαθούσε να σκεφτεί κάποια άλλη λύση.

«Και τι θα κάνετε; Θα κρύβεστε από εδώ και από εκεί;» συνέχισε φωναχτά τον συλλογισμό της.

Ο Αντώνης κρατώντας το δερματόδετο βιβλίο που βρήκαν στο ντουλαπάκι του Σέργιου, το ξεφύλλιζε προσπαθώντας να βρει μian άκρη.

«Χάθηκε και αυτό να είναι γραμμένο σε γλώσσα που να καταλαβαίνουμε ;» μονολόγησε και πριν προλάβει να τελειώσει την φράση του το πέταξε νευριασμένος στο τραπέζι.

Οι υπόλοιποι δύο σιωπηλοί, τον κοίταζαν και συμπαραστέκονταν στην αγωνία του. Μια μνήμη ανασύρθηκε από τα βάθη του μυαλού του Χάρη και έκανε την εμφάνιση της μέσα από το κέντρο ομιλίας του.

«Τώρα θυμήθηκα...Υπήρχε μια ερώτηση στο ερωτηματολόγιο που έλεγε αν έχουμε ανέβει ποτέ σε βουνό και έχουμε νιώσει άσχημα, ίλιγγο, βουητό στα αυτιά, έντονο καύσο στο σώμα...Θυμάσαι Αντώνη;»

«Όχι, τη συγκεκριμένη ερώτηση δεν την θυμάμαι, αλλά θυμάμαι τότε που πήγαμε στο βουνό...ανεβαίνοντας προς τα πάνω αισθανόμουν έτσι όπως είπες...Ναι, αλλά εγώ είχα πάει παλιά και σ'άλλα βουνά, και μέχρι την κορυφή τους κιόλας και δεν είχα αισθανθεί τίποτα...»

Μια ολιγόλεπτη σιγή επικράτησε που την διέκοψε όμως μια διαπίστωση της Ειρήνης.

«Μπορεί το συγκεκριμένο βουνό να έχει κάτι που σας έκανε να νιώσετε έτσι».
Οι ματιές τους ενώθηκαν σχηματίζοντας ένα νοητό τρίγωνο και η απορία και ο φόβος σκίασε τα πρόσωπά τους. Μια δόση καφέ θα ήταν ότι έπρεπε. Μα πριν προλάβουν να την ολοκληρώσουν και ο καφές να κατέβει από τον ουρανίσκο τους άλλη μια ιδέα της Ειρήνης φάνηκε να δείχνει μια πορεία στην αναζήτησή τους.

«Η φωτογραφική μηχανή που του πήρατε μήπως περιέχει στοιχεία που θα μας ενδιέφεραν ; ... Αν είναι ψηφιακή ίσως μπορούμε μέσω υπολογιστή να δούμε τα περιεχόμενα της. »

Ο Χάρης και ο Αντώνης σαν ελατήρια πετάχτηκαν από την θέση τους. Ίσως έφταιγε και η πολύ δόση καφέ που ήπιαν και κατευθύνθηκαν προς το μέρος που είχαν αφήσει τη μηχανή. Ο Χάρης αφού την πήρε στα χέρια του και την περιεργάστηκε γύρισε προς το μέρος της Ειρήνης και της είπε.

«Πράγματι είναι ψηφιακή. Έχεις καλώδιο USB ;»

«Πρέπει να έχω, πάμε μέσα στο γραφείο» του απάντησε η Ειρήνη.

Μετά τις απαραίτητες συνδέσεις το περιεχόμενο της μηχανής παρουσιάστηκε στην οθόνη του υπολογιστή.

«Είμαστε εμείς...» αναφώνησε ο Αντώνης.

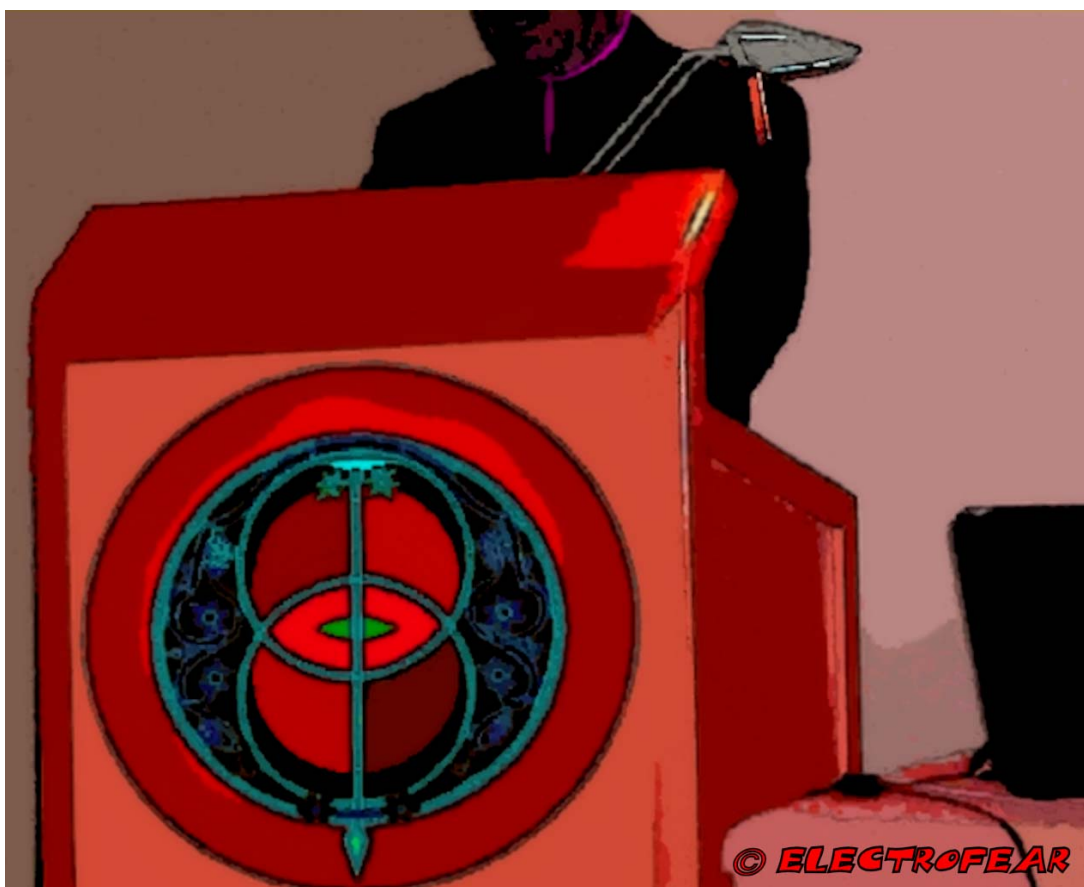
«Πώς είμαστε έτσι;» συμπλήρωσε ο Χάρης.

Στις φωτογραφίες φαινόταν ο Χάρης και ο Αντώνης από την εκδρομή στο βουνό. Τα πρόσωπά τους όμως ήταν σαν παραμορφωμένα. Υπήρχαν μικρά πρηξίματα κάτω από τα μάτια, το σχήμα του προσώπου τους ήταν αλλοιωμένο και τα μάτια τους είχαν έντονους ιριδισμούς. Η Ειρήνη μετακινώντας το ποντίκι και κοιτώντας τους δύο νέους είπε.

«Για να δούμε αν έχει και πιο παλιές...»

Υπήρχαν άλλες έξι φωτογραφίες οι οποίες φαινόταν ότι ήταν από κάποια συγκέντρωση, κάποια ομιλία, συνάθροιση μελών συλλόγου...κάτι τέτοιο πάντως. Σε μία μόνο φωτογραφία κοντοστάθηκαν και την κοίταζαν εξονυχιστικά. Ήταν μια φωτογραφία με τρία άτομα δίπλα από ένα βάθρο με μικρόφωνο, σαν αυτά που ανεβαίνουν και μιλάνε κάποιιοι ή κάνουν διαλέξεις. Το πρώτο περίεργο στοιχείο ήταν ότι το ένα από τα τρία άτομα ήταν ο Σέργιος με μια αμφίεση όμοια με αυτές που φορούσαν καθολικοί μοναχοί με μια κάπα στο κεφάλι και ένα σχοινί σαν ζώνη στη μέση. Το δεύτερο περίεργο στοιχείο ήταν ότι το βάθρο στην πρόσοψή του είχε ένα

περίεργο σύμβολο, σαν δύο κύκλους ενωμένους με μια κάθετη γραμμή στην μέση ή σαν ένα περίεργο μάτι αν το έβλεπες από άλλη οπτική.

Εικόνα 8. Το έμβλημα στο βάθρο

Ο Χάρης κοιτάζοντας πιο καλά την φωτογραφία σαν να θυμήθηκε κάτι.

«Αυτόν τον έχω ξαναδεί κάπου».

Το δάχτυλό του σημάδεψε τον μεσαίο από τους τρεις. Έναν μεγαλόσωμο άντρα με έντονα χαρακτηριστικά και με ένα σημάδι στο λαιμό. Και αυτός είχε την ίδια αμφίεση με τους άλλους δύο, μόνο που το χρώμα της ζώνης του άλλαζε. Ο τρίτος της παρέας δεν φαινόταν καθαρά, ίσως γιατί η κάπα που φορούσε ήταν πολύ κατεβασμένη και έκρυβε το πρόσωπό του. Φαινόταν πάντως γερασμένος. Αυτός κρατούσε ένα ξύλινο μαστούνι με ένα ανάγλυφο σχήμα όμοιο φιδιού που στην άκρη του κατέληγε σε ένα κεφάλι έχιδνας. Δεν φορούσε ζώνη γι' αυτό και από το μικρό άνοιγμα φαινόταν εσωτερικά έντονος κόκκινος ρουχισμός.

«Συμμορία ολόκληρη...» αναφώνησε η Ειρήνη κουνώντας το κεφάλι της.

«Πολύ περίεργα πράγματα...» ανταπάντησε ο Χάρης σαστισμένος.

Ο Αντώνης είχε μια καλή ιδέα που ίσως τους πήγαινε λίγο παρακάτω, λίγο πιο κοντά στην λύση.

«Κοιτάζτε αυτό το σύμβολο στο βάθρο...Μπορούμε να ψάξουμε να βρούμε τι είναι αυτό το έμβλημα, ίσως έτσι μάθουμε ποιοι είναι αυτοί οι τύποι».

Η ιδέα τους φάνηκε πράγματι καλή και ρίχτηκαν με τα μούτρα στην αναζήτηση. Ο Χάρης και ο Αντώνης στο ίντερνετ, η Ειρήνη ψάχνοντας σε μια παλιά εικοσάτομη εγκυκλοπαίδεια. Η αδρεναλίνη είχε πάρει τα πάνω της, οι σελίδες στο ίντερνετ διαδέχονταν η μία την άλλη. Σύλλογοι, εταιρείες, οργανισμοί, πολιτιστικά τμήματα είχαν ψάξει σχεδόν τα πάντα που θα μπορούσε να τους προσφέρει το ιντερνετικό σερφάρισμα, αλλά αποτέλεσμα μηδέν. Ο Χάρης πατώντας κατά λάθος ένα λίνκ είχε μπει σε μια σελίδα με μυστικά σύμβολα και την κοίταζε. Αυτά που αντίκριζαν ήταν οικεία σύμβολα που μόνο μυστικιστικά ή σκοτεινά δεν τους είχε δοθεί η εντύπωση ότι ήταν. Γκραβούρες σε χαρτονομίσματα, διαφημιστικές ετικέτες προϊόντων, σύμβολα αυτοκινητοβιομηχανιών και τόσα άλλα. Όλα έκρυβαν και κάτι. Από το σύμβολο του Αντίχριστου 666, έως και σιωνιστικές οργανώσεις.

Ξάφνου η Ειρήνη πετάχτηκε από τη θέση της και κοιτάζοντάς τους είπε.

«Για δείτε εδώ...δύο κύκλοι που ενώνονται...μοιάζει αρκετά...vesica piscis ή η κύστη του ψαριού ...δημιουργείται από δύο κύκλους ίδιας ακτίνας, ενωμένους με τέτοιο τρόπο ώστε το κέντρο του ενός να βρίσκεται στην περιφέρεια του άλλου».

Και συνέχισε λέγοντας.

«Επίσης παρακάτω γράφει, στην Χριστιανική πίστη αναφέρεται στον Ιησού, ως ΙΧΘΥΣ, Ιησούς Χριστός Θεού Υιός Σωτήρ και στην εικονογραφία ως αγιογραφική άλως (περιβάλλει ολόκληρο το σώμα του αγίου). Ως αγιογραφική άλως (mandorla, αμύδαλο) ήταν γνωστό και στην Μεσοποταμία... Απ'την άλλη πάλι, στην σκοτεινή, μυστική γεωμετρία αναφέρεται και ως μάτι των δρακονιανών !!»

Οι τρεις τους καρφωμένοι στην σελίδα της εγκυκλοπαίδειας με το μυαλό τους να κατασκευάζει περίεργα, σκοτεινά σενάρια έμειναν αμίλητοι για αρκετή ώρα. Αντί να βρουν μια απλή ρεαλιστική λύση, όπως πίστευαν, είχαν μπερδευτεί ακόμα περισσότερο. Ίσως έπρεπε να πάρουν τα πράγματα πάλι από την αρχή. Ήταν ένα δύσκολο παιχνίδι για απαιτητικούς παίχτες που όμως δεν ήθελαν με τίποτα να χάσουν.

Εικόνα 9. Vesica Piscis

Ημέρα VII

Πέρασαν αρκετές ημέρες και οι δύο νέοι φιλοξενούμενοι στο σπίτι της Ειρήνης, προσπαθούσαν να βρουν μια άκρη για να λύσουν αυτόν τον δύσκολο γρίφο. Είχαν μάθει ότι κάπου στο Μοναστηράκι υπήρχε ένα βιβλιοπωλείο – παλαιοπωλείο και ότι αυτός που το είχε ασχολιόταν ερασιτεχνικά με εκτιμήσεις σπάνιων βιβλίων και αντικειμένων. Ίσως έτσι έβρισκαν μια άκρη από το δερματόδετο βιβλίο που είχαν βρει στο ντουλαπάκι του αυτοκινήτου του Σέργιου. Το Μοναστηράκι έως τότε το είχαν συνδυάσει με παζάρι, καφέ και διασκέδαση. Δεν μπορούσαν να φανταστούν ποτέ ότι ίσως θα τους έδινε την λύση στο πρόβλημά τους.

Μέσα σε μια συστοιχία γέρικων δέντρων ξεχώριζε ένα παλιό μαγαζί που η επιγραφή του δεν ήταν και πολύ πρωτότυπη, έγραφε απλά “Βιβλιοπωλείον”. Από έξω δεν καταλάβαινες αν δεν έβλεπες την επιγραφή, τι ακριβώς πουλάει αυτό το μαγαζί. Τα τζάμια του ήταν θολά από την πολυκαιρία, η ξύλινη επένδυσή του σκοροφαγωμένη, τα χρώματα ξεθωριασμένα, ακόμα και την επιγραφή δυσκολευόσουν να τη διαβάσεις.

«Αυτό πρέπει να είναι...Τα άλλα δύο που πήγαμε δεν ταίριαζαν τόσο στην περιγραφή» είπε ο Χάρης στον Αντώνη κοιτάζοντας το μαγαζί.

Ξαφνικά την πόρτα του μαγαζιού άνοιξε ένας ηλικιωμένος άντρας με ένα απλό πανοφώρι και μια τραγιάσκα και βγήκε έξω. Φάνηκε να την κλειδώνει πίσω του. Γυρνώντας το κεφάλι, τους κοίταξε και τους είπε.

«Θέλετε τίποτα παιδιά ;»

«Είστε ο ιδιοκτήτης ;» είπε ο Χάρης, που ήταν πάντα ετοιμόλογος.

«Ναι».

«Μια ερώτηση να κάνουμε» συνέχισε ο Χάρης.

«Πείτε μου...»

«Μας είπαν ότι ασχολείστε με εκτιμήσεις παλιών βιβλίων και αντικειμένων».

«Ναι...Ασχολούμαι και μ'αυτά, που και που κάνω τον εκτιμητή».

«Μήπως έχετε κάποια δουλειά και σας καθυστερούμε;» συμπλήρωσε ο Αντώνης βλέποντας μια αμμηχανία στο πρόσωπο του ηλικιωμένου άντρα.

«Η αλήθεια είναι ότι έχω μια δουλειά στο κέντρο...Πείτε μου όμως».

«Έχουμε ένα παλιό βιβλίο και θα θέλαμε την γνώμη σας».

Ο Χάρης έβγαλε το δερματόδετο βιβλίο από την τσάντα και το έδειξε στον εκτιμητή. Ο εκτιμητής κοιτάζοντας το, τους είπε.

«Πάμε καλύτερα μέσα στο μαγαζί να το δούμε με την ησυχία μας».

Εσωτερικά το μαγαζί δεν ήταν καλύτερο από ότι το εξωτερικό του. Τραπέζια με αράδες σκονισμένων βιβλίων. Βιβλιοθήκες ξεθωριασμένες με εκατοντάδες βιβλία. Καρέκλες ψάθινες σαν αυτές που είχαν παλιά τα καφενεία. Οι τοίχοι από την υγρασία και την πολυκαιρία είχαν ένα χρώμα που δεν μπορούσες να το κατηγοριοποιήσεις σε οποιονδήποτε κατάλογο χρωμάτων.

«Καθίστε εδώ» είπε ο εκτιμητής, δείχνοντας έναν παλιό διπλό καναπέ με ένα ριχτάρι που ίσως από κάτω του έκρυβε κάποια φθορά ή βρωμιά. Και συνέχισε την φράση του λέγοντας.

«Εδώ παιδιά θα βρείτε βιβλία που δεν θα τα βρείτε πουθενά αλλού, σπάνια, παλιά, εξαντλημένα...αντίκες με λίγα λόγια».

«Στο Μοναστηράκι είμαστε...» συμπλήρωσε χαμογελώντας ο Χάρης χαμηλόφωνα.

Ο εκτιμητής αφού ξεφύλλισε το βιβλίο και είδε με προσοχή το κείμενο, την ποιότητα χαρτιού, τις γκραβούρες, τους κοίταξε και είπε.

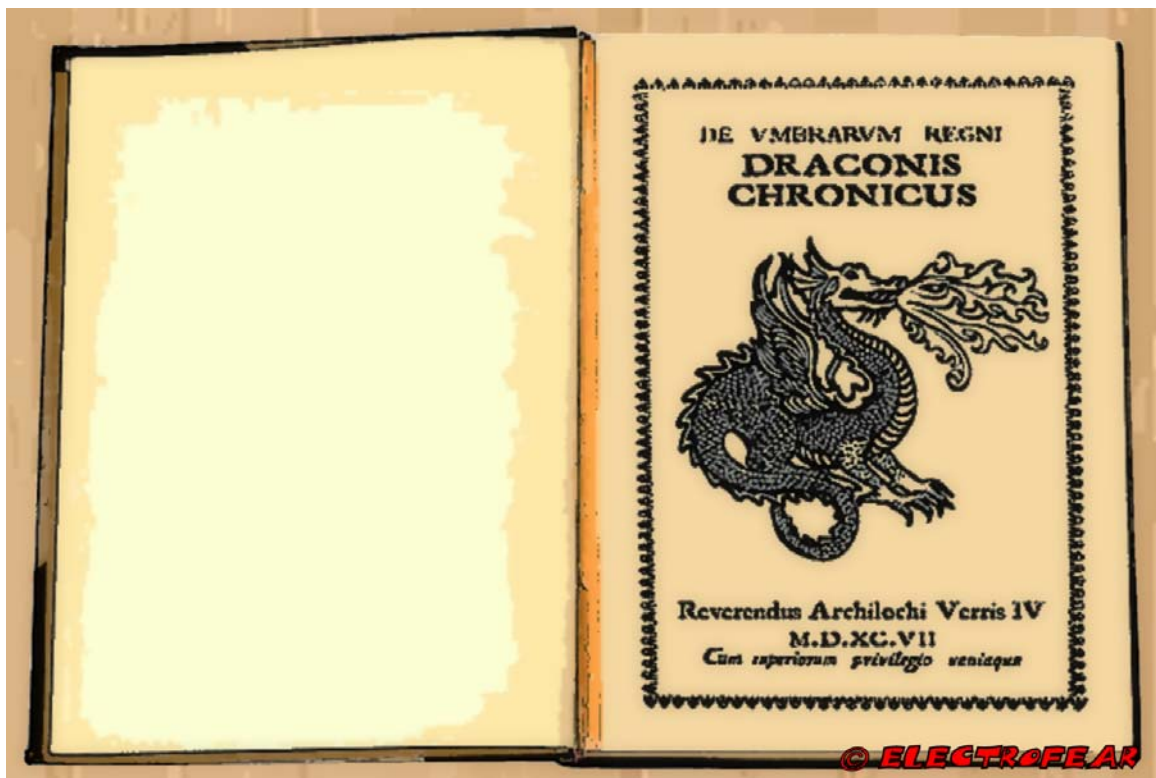
«Το βιβλίο είναι αρκετά παλιό, χρονολογίας 1597» δείχνοντας μια ημερομηνία στην πρώτη σελίδα με το λατινικό αριθμητικό σύστημα και συνέχισε.

«1597, αριθμός Fibonacci... Οι αριθμοί Fibonacci είναι το αριθμητικό σύστημα της φύσης. Σχετίζονται με την ανάπτυξη κάθε ζωντανού οργανισμού, ακόμα και της ίδιας της ανθρωπότητας».

«Κάτι θυμάμαι από το βιβλίο “Κώδικας Da Vinci”» διέκοψε ο Χάρης.

Ο εκτιμητής πήρε ξανά τον λόγο.

«*Draconis Chronicus*, Τα χρονικά των δρακονιανών... Δεν το πιστεύω... Βιβλίο γραμμένο απ' αυτήν την εξαφανισμένη για πάρα πολλά χρόνια οργάνωση... Να φανταστείτε ότι δεν έχει βρεθεί κανένα, απ' όσο ξέρω, κείμενο που να έχει γραφτεί απ' αυτήν. Ότι μας έχουν πει παλιοί εκτιμητές βιβλίων, γνώστες μυστικιστικών οργανώσεων και ότι έχουμε διαβάσει από έρευνες που κάνουμε... Ο συγγραφέας του βιβλίου ήταν Reverendus... Σεβάσμιος, όπως γράφει εδώ... Η ιεραρχία των δρακονιανών αν δεν κάνω λάθος είναι, ο Φύλακας, ο Κυνηγός, ο Επίβουλος και ο Σεβάσμιος...»

Εικόνα 10. Σελίδα από το βιβλίο των δρακονιανών

Ο εκτιμητής παθιασμένος από το απίστευτο, κατ'αυτόν, εύρημα γύρισε γρήγορα τις σελίδες. Η αγωνία και η περιέργεια για το τι θα αντικρίσει τον είχαν κυριεύσει.

«*Draconis, Humanus, Immortalis*, το βιβλίο αναφέρεται στους δρακονιανούς, στους ανθρώπους και στους ημίθεους...»

Εικόνα 11. Σελίδα από το βιβλίο των δρακονιανών

Μετά από λίγο και αφού περιεργάστηκε κι άλλο το βιβλίο τους είπε.

«Πού το βρήκατε αυτό το βιβλίο ρε παιδιά ;»

«Γιατί ρωτάς ;» απάντησε ο Χάρης ενοχλημένος.

«Ελπίζω να μην έχετε μπλεξίματα μ'αυτή τη σκοτεινή οργάνωση...αν υπάρχει ακόμα βέβαια» συνέχισε ο εκτιμητής με μια αγωνία στο βλέμμα του.

Οι δυο τους τον κοίταξαν τρομοκρατημένοι. Δεν περίμεναν ότι θα τους έλεγε κάτι τέτοιο.

Μίλησαν αρκετή ώρα με τον εκτιμητή αφού προσφέρθηκε να τους πει όλα όσα ήξερε ή όσα νόμιζαν ότι ήξερε. Δεν του αποκάλυψαν την αλήθεια για το πώς και πού βρήκαν το βιβλίο. Απλά του είπαν ότι ήταν σε ένα παλιό σεντούκι του παππού τους στο σπίτι τους. Τίποτα άλλο.

Αφού τα κεφάλια τους γέμισαν με γνώση, χρήσιμη ή άχρηστη θα αποκαλυπτόταν κάποια στιγμή, επέστρεψαν αποκαμωμένοι στο σπίτι της

Ειρήνης. Ένας τονωτικός απογευματινός καφές θα ήταν ότι έπρεπε. Καθισμένοι στο σαλόνι της Ειρήνης και έχοντας το βιβλίο ακουμπισμένο στο τραπέζι, προσπαθούσαν να βρουν μια άκρη. Ο Χάρης προσπάθησε να δώσει το εναρκτήριο λάκτισμα.

«Λοιπόν...Να συνοψίσουμε, όσα μας είπε ο εκτιμητής και όσα καταλάβαμε από το βιβλίο».

«Απ' τις εικόνες πιο πολύ...» συμπλήρωσε ο Αντώνης.

Και ο Χάρης συνέχισε.

«Ναι...Το υπέρτατο Όν αφού δημιούργησε την γη δημιούργησε και το γένος των ανθρώπων, πλάσματα υλικο-πνευματικά για να κατοικούν σ' αυτήν. Την κυριαρχία της γης και των ανθρώπων την ανέλαβε το γένος των δρακονιανών, πλάσματα με θεϊκές δυνάμεις, το οποίο δημιουργήθηκε από το υπέρτατο Όν γι' αυτό το σκοπό. Το γένος αυτό όμως φάνηκε αχάριστο και άπληστο στον δημιουργό του. Έτσι το υπέρτατο Όν δημιούργησε το γένος των ημίθεων και αυτά τα πλάσματα είχαν θεϊκές δυνάμεις αλλά ήταν υπάκουα στον δημιουργό τους και νοιάζονταν μόνο για το καλό. Οι δρακονιανοί βλέποντας την αγάπη του υπέρτατου Όντος προς τους ημίθεους τους φθόνησαν και τάχθηκαν εναντίον τους. Έτσι το υπέρτατο Όν αλλοίωσε τα χαρακτηριστικά τους έκανε ερπετόμορφους και τους εξόρισε σε μακρινό αστερισμό, όπου και του έδωσε το όνομά τους, τον αστερισμό του Δράκοντα. Την κυριαρχία της γης την άφησε στους ανθρώπους, ως δείγμα εμπιστοσύνης αλλά και ως δοκιμασία προς αυτούς. Οι ημίθεοι εγκαταστάθηκαν στο λαμπρότερο προς την γη αστερισμό, τον Σείριο. Ένα σημάδι για τους ανθρώπους ότι το υπέρτατο Όν τους βλέπει και τους προσέχει. Πολλοί από τους δρακονιανούς και ιδίως οι ανώτεροι στην ιεραρχία δεν ακολούθησαν τους υπόλοιπους στην εξορία, αποστάτησαν και έμειναν παρανόμως στην γη προκειμένου να ξαναποκτήσουν την κυριαρχία της. Λόγω του γεγονότος αυτού το υπέρτατο Όν έστειλε τους ημίθεους προκειμένου να βρουν και να εξοντώσουν όλους τους αποστάτες δρακονιανούς».

Ενώ έλεγε τα παραπάνω ο Χάρης, ο Αντώνης ξεφύλλιζε το βιβλίο και στεκόταν σε γκραβούρες που είχαν σχέση με τα όσα έλεγε ο Χάρης. Ο Χάρης συνέχισε τις σκέψεις του.

«Οι αποστάτες δρακονιανοί ζουν στην γη όπως και οι άνθρωποι και είναι πληθυσμιακά λιγότεροι από αυτούς. Λόγω της γενετικής ανάμειξης τους με ανθρώπους έχουν πάρει εξωτερικά χαρακτηριστικά ανθρώπων και έτσι

δύσκολα ξεχωρίζουν από αυτούς. Με τον καιρό και λόγω των δυνάμεων τους, έχουν αποκτήσει κάποια παραπάνω προνόμια από τους ανθρώπους. Έτσι είναι σε καίριες θέσεις και έχουν μεγάλη πολιτική και οικονομική δύναμη».

Ο Χάρης σταμάτησε για λίγο τα όσα έλεγε αφού του ήρθε στο μυαλό ένα ιστορικό γεγονός που θεώρησε ότι έχει σχέση με το θέμα που τους απασχολούσε. Κοιτάζοντας έντονα τον Αντώνη συνέχισε λέγοντας.

«Θα σου πω ένα ιστορικό παράδειγμα Αντώνη, άκουσέ το και βγάλε συμπέρασμα. Στην Αθήνα υπήρξε ένας νομοθέτης, ο πρώτος νομοθέτης των Αθηνών για την ακρίβεια, ο λεγόμενος Δράκων. Οι νόμοι του αυτοί ήταν πάρα πολύ αυστηροί για τους πολίτες και γι'αυτό και από τότε η έκφραση "Δρακόντειοι νόμοι" είναι συνώνυμη με τους ιδιαίτερα αυστηρούς νόμους. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Πλούταρχος είχε πει ότι οι νόμοι του Δράκοντα γράφτηκαν με αίμα, όχι με μελάνι. Δεν λέω τίποτα άλλο εδώ, απλά βγάλε εσύ το συμπέρασμα. Για να επανέλθουμε τώρα, οι αποστάτες δρακονιανοί όταν γεννιούνται και λόγω του ότι έχουν αλλοιωθεί τα πρωταρχικά χαρακτηριστικά τους λόγω της γενετικής ανάμειξης τους με ανθρώπους, είναι εν δυνάμει δρακονιανοί. Πρέπει να γίνουν γνώστες της ιδιαιτερότητάς τους, να μνηθούν μέσα σε οργανώσεις και όταν φτάσουν σε ψηλά κλιμάκια της ιεραρχίας τότε θα τους δοθούν μέσω κάποιας ιεροτελεστίας οι πλήρεις δυνάμεις τους και έτσι πράγματι θα γίνουν γνήσιοι δρακονιανοί. Στόχος των αποστατών δρακονιανών είναι να καταστρέψουν τους ημίθεους να επιβληθούν χωρίς εμπόδια στους ανθρώπους και στο τέλος να τους έχουν σαν δούλους και υπηρέτες τους. Λόγω του επικείμενου πανικού που θα δημιουργούσε η γνώση της ύπαρξης και της πάλης ημίθεων και δρακονιανών στους ανθρώπους, δίνουν μάχες αθέατες από αυτούς. Η ιεραρχία τώρα των αποστατών Δρακονιανών είναι, ο Σεβάσμιος (δρακονιανός), ο Επίβουλος (εν δυνάμει δρακονιανός, συμβουλάτορας του Σεβάσμιου), ο Κυνηγός (εν δυνάμει δρακονιανός, εξολοθρευτής των εν δυνάμει ημιθέων) και ο Φύλακας (εν δυνάμει δρακονιανός, πληροφοριοδότης για εν δυνάμει ημιθέους). Οι ημίθεοι από την άλλη, λόγω της μειονεκτικής τους θέσης στην γη έρχονται ως διώκτες και δεν μένουν μόνιμα σε αυτήν, ζώντας άναρχα σε μικρές ομάδες, απομονωμένοι, χωρίς κάποια ιδιαίτερη ιεραρχία και επικοινωνία μεταξύ τους. Εμφανισιακά είναι όμοιοι με τους ανθρώπους και πληθυσμιακά είναι λιγότεροι από αυτούς. Στόχος τους είναι να εξολοθρεύσουν τους δρακονιανούς για να ζήσουν αρμονικά οι άνθρωποι σε μια κοινωνία που θα

βασιλεύει η ειρήνη και η αδελφοσύνη. Οι ημίθεοι εισέρχονται στην γη ως φωτοχημικές οντότητες και “ενδύονται” με σάρκα και οστά μέσω του γένους των ανθρώπων. Η “γέννηση” αυτή των ημίθεων μέσω του γένους των ανθρώπων δημιουργεί εν δυνάμει ημίθεους. Τα παιδιά που γεννιούνται, όπως στην συγκεκριμένη περίπτωση εμείς Αντώνη, είναι εν δυνάμει ημίθεοι. Τα παιδιά αυτά πρέπει να γίνουν γνώστες της ιδιαιτερότητάς τους και σε μια συγκεκριμένη ηλικία και μια συγκεκριμένη μέρα σπάνιου αστρονομικού φαινομένου να πάνε σε μια συγκεκριμένη περιοχή, όπου θα τους δοθούν οι πλήρεις δυνάμεις τους και έτσι πράγματι θα ενσαρκωθούν οι ημίθεοι. Οι άνθρωποι τέλος, όπως τότε έτσι και τώρα ζουν και συμπεριφέρονται εγωιστικά, ανθρωποκεντρικά χωρίς να γνωρίζουν την ύπαρξη των άλλων δύο δημιουργημάτων. Νομίζουν ότι είναι τα μόνα λογικά και ανώτερα όντα της δημιουργίας. Δεν βλέπουν τις μάχες που γίνονται μεταξύ των ημίθεων και των δρακονιανών και όσοι κατά τύχη τις δουν (και δεν πιστεύουν στα μάτια τους) χαρακτηρίζονται από την κοινωνία ως γραφικοί και αλλοπαρμένοι».

Ο Αντώνης έχοντας μια ειρωνική διάθεση από τα όσα ανήκουστα άκουγε είπε στον Χάρη.

«Δηλαδή εμείς τώρα είμαστε εν δυνάμει ημίθεοι; ...Τι να πω!!»

Ο Χάρης ακάθεκτος συνέχισε».

«Η περιοχή τώρα που θα δοθούν στους εν δυνάμει ημίθεους οι πλήρεις δυνάμεις τους είναι η περιοχή που δημιουργήθηκαν τα τρία δημιουργήματα, οι δρακονιανοί, οι ημίθεοι και οι άνθρωποι. Λόγω της ιερότητας του χώρου σε μεγάλη απόσταση από αυτήν απαγορεύεται να εισέλθουν εν δυνάμει δρακονιανοί, δρακονιανοί, ημίθεοι και εν δυνάμει ημίθεοι εκτός αν η χρονική στιγμή που εισέλθουν συμπίπτει με την χρονική στιγμή που θα γίνει η μετουσίωση τους σε ημίθεους. Όσοι παρανόμως εισέλθουν καταστρέφονται από την τρομακτική για αυτούς, ενέργεια του χώρου».

Αφού σταμάτησε ο Χάρης το κατεβατό της σκέψης του, επικράτησε μια ολιγόλεπτη σιωπή στο σαλόνι της Ειρήνης. Ξάφνου ο Αντώνης σαν να συμπλήρωσε κάποιο κομμάτι του παζλ είπε στον Χάρη.

«Ο χώρος αυτός πρέπει να είναι στην Πεντέλη, στο βουνό».

Πράγματι είχε μια λογική. Η παραμόρφωση των προσώπων τους στις φωτογραφίες, η ζάλη, το βουητό στα αυτιά, ο καύσος στο σώμα τους, ίσως οφείλονταν στην ενέργεια του χώρου. Ίσως γι'αυτό τους είχε πάει εκεί ο

Σέργιος για να δει αν πράγματι ήταν αυτοί που υποπτευόταν η οργάνωση. Αν πράγματι ήταν εν δυνάμει ημίθεοι.

Η βραδιά κύλησε ήρεμα και σιωπηλά, η Ειρήνη όλο αυτό το διάστημα χωρίς να πει λέξη προσπαθούσε να δώσει μια εξήγηση στα όσα συνέβαιναν. Ίσως ως πιο ψύχραιμη θα μπορούσε να τους βοηθήσει, αλλά κι'αυτή αδυνατούσε να σκεφτεί λογικά, ήταν όλα τόσο μα τόσο παράλογα.

Ημέρα VIII

Οι μέρες περνούσαν. Ο Χάρης και ο Αντώνης ψάχνοντας στο ίντερνετ προσπαθούσαν να δια φωτίσουν με γνώση την άγνοια τους. Η Ειρήνη πράγματι ως πιο ψύχραιμη τους είχε στηρίξει αρκετά, της είχαν πει τα πάντα. Ήθελαν με κάποιον να τα μοιραστούν, να τους πει μια ιδέα και η Ειρήνη ήταν ότι καλύτερο όπως φάνηκε.

Όση ώρα έψαχναν στο ίντερνετ άκουγαν μουσική από τον αγαπημένο τους ραδιοφωνικό σταθμό που τους βοηθούσε να είναι ήρεμοι και νηφάλιοι. Τις τελευταίες μέρες είχαν επικεντρωθεί σε άρθρα που αφορούσαν τους αριθμούς Fibonacci και την υλοποίηση της ακολουθίας αυτής σε εκφάνσεις της φυσικής διαδικασίας. Όλα αυτά που διάβαζαν τους φαίνονταν τόσο παράξενα τόσο μυστήρια, σαν ένα αόρατο χέρι να είχε με μαεστρία καθορίσει τα πάντα που αφορούσαν το σύμπαν, τη ζωή, τη φύση με κάθε λεπτομέρεια, με νομοτέλεια.

Ο Αντώνης κάποια στιγμή δείχνοντας κάτι στην οθόνη του υπολογιστή είπε στον Χάρη.

«Κοίτα τι λέει εδώ...Κρίσιμοι διψήφιοι αριθμοί σχηματίζονται από ομάδες γειτονικών μονοψήφιων αριθμών Fibonacci...δηλαδή από την ακολουθία 1,1,2,3,5,8,... έχουμε 11,12,23,35,58,... και από τα μέσα τους, τους αριθμούς 11.5, 17.5, 29, 46.5,...»

«Σαν ηλικίες δεν φαίνονται ;» αναφώνησε ο Χάρης.

Η Ειρήνη πετάχτηκε από την καρέκλα, σαν να βρήκε κάτι και η σκέψη της εξωτερικεύτηκε.

«Πράγματι, 12 όσο ήσουν εσύ Αντώνη τότε στην έκτη δημοτικού που συμπλήρωσες ένα αντίστοιχο ερωτηματολόγιο...εσύ Χάρη θυμάσαι ότι είχες συμπληρώσει στην πέμπτη τάξη δηλαδή 11 χρονών. 17,5 ήσασταν όταν σας

έδωσαν να συμπληρώσετε το ερωτηματολόγιο, δηλαδή στο μέσον των ηλικιών 12 και 23. 23 όσο είστε τώρα».

Εικόνα 12. Οι ηλικίες Fibonacci

Ξαναθυμήθηκαν αυτά που έλεγε ο Χάρης “...και σε μια συγκεκριμένη ηλικία και μια συγκεκριμένη μέρα....”. Ο Χάρης πήρε τον λόγο.

«Τον χώρο τον έχουμε βρει, είναι το βουνό στην Πεντέλη, την ηλικία μάλλον την βρήκαμε κι'αυτή...23 χρονών. Το μόνο που μένει είναι το σπάνιο αστρονομικό φαινόμενο... η συγκεκριμένη μέρα».

Ο Χάρης πήρε το ποντίκι από το χέρι του Αντώνη και κοίταξε την σελίδα, την ακολουθία Fibonacci, τον χρυσό λόγο, το Φ και τα διάφορα σχήματα.

Ενώ κοίταζαν και οι δύο την οθόνη του υπολογιστή ακούστηκε από το ραδιόφωνο ο εκφωνητής να λέει “...και μη ξεχνάτε σε 15 μέρες σας περιμένουμε στο ηλιοπάρτι, στην πλατεία συντάγματος όπου από γιγαντοοθόνη θα παρακολουθήσετε το μοναδικό φαινόμενο της ολικής έκλειψης ηλίου ορατό από την Ελλάδα...Υπόψη η επόμενη ολική έκλειψη ορατή από την Ελλάδα θα γίνει το 2088...Γι'αυτό μην την χάσετε...”

Τα αυτιά τους έδωσαν σήμα συναγερμού στον εγκέφαλό τους να διακόψει κάθε εργασία.

«29 Μαρτίου...Ολική έκλειψη;...Σπάνιο αστρονομικό φαινόμενο...σωστά... υπήρχε και σε μια εικόνα στο βιβλίο των δρακονιανών, ε Χάρη ;»

«Για δεξ Αντώνη στο ίντερνετ ειδήσεις να δούμε τι γράφει» απάντησε με επιτακτική φωνή ο Χάρης.

Βρήκαν μια σελίδα που ανέφερε το αστρονομικό γεγονός. Στις 29 Μαρτίου 2006, σε 15 μέρες δηλαδή, θα γινόταν ολική έκλειψη ηλίου. Ενώ κοίταζαν την σελίδα φάνηκε μια παραπομπή που αφορούσε την μεγαλύτερη έκλαμψη και όχι έκλειψη που είχε καταγραφεί ποτέ.

«Για κοίτα Αντώνη τι λέει εδώ...Στις 4/4/2001 έγινε έκρηξη ηλιακής κηλίδας που προκάλεσε τη μεγαλύτερη έκλαμψη που έχει καταγραφεί ποτέ».

«Τότε που μας έδωσαν το ερωτηματολόγιο...17,5 χρονών ήμασταν, στο μέσον των δύο ηλικιών».

Ο Χάρης διάβασε το κείμενο της παραπομπής.

«Οι επιστήμονες εκτιμούν ότι είναι ισχυρότερη και από την έκλαμψη που το 1982 προκάλεσε μπλακάουτ στο σύστημα ηλεκτροδότησης του Κεμπέκ στον Καναδά, αφήνοντας έξι εκατομμύρια άτομα χωρίς ρεύμα για εννέα ώρες. Κάποιοι βέβαια ισχυρίζονται ότι το μπλακάουτ έγινε λόγω της υπερφόρτωσης του ηλεκτρικού δικτύου από την εσπευσμένη και ανεπίσημη ενεργοποίηση του συστήματος HAARP».

Η λέξη HAARP ήταν σύνδεσμος που πατώντας τον σε οδηγούσε σε άλλη σελίδα. Δεν έμειναν με τη περιέργεια.

Ο Χάρης διάβασε το κείμενο της νέας σελίδας που αφορούσε στο τι είναι το HAARP.

«Σύμφωνα με τον τίτλο του (High frequency Active Auroral Research Program) το σύστημα αυτό επίσημα ξεκίνησε το 1993, βασισμένο σε ιδέες που ανέπτυξε το 1907 ο φυσικός Νικόλα Τέσλα και σκοπός του ήταν να διερευνήσει τις δυνατότητες ενός τεχνητού υψίσυχνου σέλας προκειμένου να κατανοηθούν, να προσομοιωθούν και να ελεγχθούν ιονοσφαιρικές διεργασίες που επηρεάζουν την απόδοση των συστημάτων επικοινωνίας και παρακολούθησης. Είναι ένα από τα πλέον αμφιλεγόμενα πειράματα παρέμβασης στο κλίμα, το HAARP και έχει σημαδέψει με τις ακτίνες του την ιονόσφαιρα του πλανήτη μας. Από τα όσα έχουν κατά καιρούς δημοσιευθεί ως σήμερα, εικάζεται ότι το HAARP έχει πλέον τις ακόλουθες τρομακτικές

επιχειρησιακές δυνατότητες: Να εστιάζει σε συγκεκριμένη περιοχή του πλανήτη και να διαλύει τις τηλεπικοινωνίες του αντιπάλου. Να παρεμβαίνει στη διαδικασία εκδήλωσης ακραίων καιρικών φαινομένων για να τα εκτονώσει ή (αντίθετα) να τα δημιουργήσει. Για παράδειγμα, μπορεί να συντελέσει στην αποδυνάμωση τυφώνων ή στη δημιουργία τους. Να διεγείρει ψυχολογικά πληθυσμούς μέσω της εκπομπής ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας συγκεκριμένων συχνοτήτων, οδηγώντας τους είτε σε ακραία συμπεριφορά είτε σε πνευματική κατατονία...»

Ο Αντώνης τον διέκοψε απότομα.

«Θα μπορούσαν να μας επηρεάσουν κατά την περίοδο της σύλληψής μας το 1982 ώστε να μην επιτελέσουμε τον σκοπό για τον οποίο γεννηθήκαμε. Τι να πω...»

Ο Χάρης έδωσε ένα χρονικό περιθώριο για τις επόμενες κινήσεις τους προς την λύση του προβλήματος τους.

«Μας μένουν 15 μέρες».

Ημέρα ΙΧ

Η ημέρα της ολικής έκλειψης του ηλίου είχε φτάσει. Οι δυο νέοι είχαν κατάλληλα προετοιμαστεί σωματικά, αλλά κυρίως ψυχολογικά. Η διαδρομή πλέον προς το βουνό της Πεντέλης τους ήταν οικεία. Αυτή την φορά δεν μπόρεσαν να απολαύσουν το τοπίο, είχαν άλλα πιο σημαντικά πράγματα να διεκπεραιώσουν. Ο Αντώνης κοιτώντας τον Χάρη του είπε.

«Τόσα χρόνια στην Αθήνα και μια φορά δεν είχαμε ανέβει στην Πεντέλη.

«Δεν θα μπορούσαμε να ανέβουμε Αντώνη! Το βιβλίο λέει χαρακτηριστικά ότι η μόνη χρονική στιγμή που μπορούμε να ανέβουμε είναι η χρονική στιγμή που θα γίνει η μετουσίωση μας σε ημίθεους...και σύμφωνα με τους αριθμούς Fibonacci οι χρονικές στιγμές από την γέννησή μας ήταν όταν ήμασταν 11, 12, και τώρα. Στα 11 και 12 υπόψη, θα έπρεπε να συνυπάρχει και το αντίστοιχο αστρονομικό γεγονός, που δεν θυμάμαι να υπήρχε. Άρα μόνο τώρα θα μπορούσαμε να ανέβουμε...»

«Σωστά...Ενώ εκλάμψεις των δυνατοτήτων μας είχαμε όταν ήμασταν 11,5 και 17,5» ο Αντώνης τον συμπλήρωσε.

Κατά την ανάβαση τους στο βουνό ο Χάρης έκανε μια σημαντική διαπίστωση.

«Τώρα δεν ζαλιζόμαστε ! Άρα πέσαμε διάνα και στον χώρο και στον χρόνο, η έκλειψη πράγματι είναι η συγκεκριμένη χρονική στιγμή, όπως φαίνεται και στην γκραβούρα στο βιβλίο».

«Βιάσου μόνο Χάρη μην την χάσουμε» είπε ο Αντώνης χαμογελώντας στον Χάρη.

Εικόνα 13. Σελίδα από το βιβλίο των δρακονιανών

Η πορεία προς τα πάνω ήταν δύσκολη. Είχε βρέξει αρκετά τις προηγούμενες μέρες και λόγω του ότι τα δέντρα ήταν λιγοστά σ' αυτό το αφιλόξενο τοπίο, είχαν σχηματιστεί λασπώδη ρυάκια, λακκούβες, σχηματισμοί από μικρές και μεγάλες πέτρες, που κάθε άλλο παρά βοηθούσαν στην ασφαλή ανάβαση. Σε ένα μικρό μονοπατάκι, μυστηριώδη σύμβολα σκαλισμένα στους βράχους έκαναν την εμφάνισή τους. Τα επιβεβαίωσαν με αυτά που υπήρχαν στις γκραβούρες στο βιβλίο. Ήταν στο σωστό δρόμο και συνέχισαν. Κάποια στιγμή ο Χάρης είδε κάποια σύμβολα που δεν ήταν στο βιβλίο.

«Κοίτα...εδώ έχει δύο σύμβολα, ένα Φ και ένα εγγεγραμμένο σε πεντάγωνο, αστέρι, όμως φαίνεται ότι φτιάχτηκαν πρόσφατα».

«Ποιος μας λέει όμως Χάρη ότι δεν φτιάχτηκαν πάνω σε παλιότερα σύμβολα;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται... Έχουν και άμεση σχέση με το θέμα μας...»

«Δηλαδή Αντώνη ;»

«Από αυτά που διάβασα τελευταία... Το γράμμα Φ, ας πούμε, αντιστοιχεί στο μαθηματικό σύμβολο του λεγόμενου "χρυσού αριθμού" ή αλλιώς "χρυσής τομής", όπως έχει περάσει στην καθημερινή μας γλώσσα και βρίσκεται εάν διαιρέσουμε κάθε αριθμό της σειράς Fibonacci με τον αμέσως προηγούμενο του... Το δε πηλίκο της διαίρεσης προσεγγίζει σταδιακά όλο και περισσότερο στο Φ. Το άλλο τώρα... το εγγεγραμμένο σε πεντάγωνο πεντάκτινο αστέρι που είδαμε, έχει και αυτό σχέση καθώς όλα τα τρίγωνα που προκύπτουν από αυτό αποτελούν "χρυσά τρίγωνα", τρίγωνα δηλαδή των οποίων οι πλευρές βρίσκονται σε αναλογία Φ μεταξύ τους».

Μετά την γνώση αυτή που μετέδωσε ο Αντώνης στον Χάρη, συνέχισαν την πορεία τους προς μια σπηλιά που έδειχνε το βιβλίο. Αφού προχώρησαν αρκετά κοντοστάθηκαν και πήρε τον λόγο ο Χάρης.

«Αν υποθέσουμε ότι έχουν περάσει κάπου 400 χρόνια και είναι φυσικό να έχει αλλάξει το τοπίο... η σπηλιά αυτή πρέπει να είναι ο χώρος που περιγράφει το βιβλίο».

Ευθύς τον συμπλήρωσε ο Αντώνης.

«Η σπηλιά των Αμώμων ή αλλιώς η σπηλιά των αναμάρτητων».

«...ή κοινώς σπηλιά του Νταβέλη» πρόσθεσε ειρωνικά ο Χάρης.

Ο δύο τους ξανακοίταξαν το βιβλίο, το οποίο έδειχνε δύο ανθρώπους να πηγαίνουν προς μια σπηλιά με σκοτεινό φόντο και από το εσωτερικό της να βγαίνει φως. Δείγμα ότι κάτι συνέβαινε μέσα στην σπηλιά. Στην γκραβούρα δεν φαινόταν καθαρά αν ήταν έκλειψη ηλίου ή κάποιο άλλο αστρονομικό φαινόμενο.

Ο Αντώνης κοιτώντας τον Χάρη του είπε χαμογελαστά.

«Κοίτα τώρα κάτι περίεργο... Θεωρίες συνωμοσίας θα μου πεις αλλά εγώ θα στο πω... Η γκραβούρα δείχνει δύο άντρες στην είσοδο μιας σπηλιάς, εδώ αυτό που βλέπουμε...», δείχνοντας παράλληλα την σπηλιά των Αμώμων, «...είναι μια σπηλιά που στην είσοδο της, εκεί που βρίσκονται οι δύο άντρες της γκραβούρας, να βρίσκεται ένα εκκλησάκι... θα μου πεις τώρα άσχετο... αλλά έλα όμως που αυτό το εκκλησάκι έχει μια ιδιαιτερότητα, είναι εκκλησάκι με δύο ιερά, το ιερό που βλέπει προς το εσωτερικό της σπηλιάς

είναι αφιερωμένο στον Άγιο Νικόλαο, ενώ το άλλο, στον Άγιο Σπυρίδωνα, να μην σου πω βέβαια ότι και τα δύο είναι στραμμένα, όχι προς την Ανατολή όπως είναι το σύνθημα στην Χριστιανική θρησκεία, αλλά βορειοανατολικά το πρώτο και νοτιοανατολικά το δεύτερο».

Ο Χάρης είχε μείνει με το στόμα ανοικτό με αυτά που άκουγε από τον Αντώνη. Δεν τον παραξένεψε τόσο η συσχέτιση με τους δύο άντρες και το εκκλησάκι όσο το γεγονός ότι ο Αντώνης ήξερε γι' αυτά.

«Βρε τι κάνει το ίντερνετ...» φαίνεται να μονολόγησε χαμηλόφωνα.

Ο Αντώνης πάλι προσπαθώντας να ερμηνεύσει αυτό που έβλεπε στο βιβλίο σχετικά με την χρονική στιγμή της μετουσίωσης, είπε στον Χάρη.

«Από το βιβλίο φαίνεται ότι από το εσωτερικό της σπηλιάς βγαίνει φως, κάποια ενέργεια, την ώρα της έκλειψης. Η οποία θα πρέπει να είναι ικανή να μας μετουσιώσει σε ημίθεους... Δεν αναφέρει τίποτα άλλο το βιβλίο, άρα μπαίνουμε μέσα και περιμένουμε μέχρι να γίνει η έκλειψη».

Εικόνα 14. Σελίδα από το βιβλίο των δρακονιανών

Την ίδια ώρα η Ειρήνη είχε αποκοιμηθεί στον καναπέ του σαλονιού ενώ κοίταζε τηλεόραση και περίμενε να δει σε απευθείας σύνδεση την έκλειψη. Ένας ήχος από σταγόνες που πέφτουν σε ποτήρι γεμάτο νερό την ξύπνησε και μη θέλοντας να διακόψει αυτό το γεγονός τον μεσημεριανό της ύπνο,

σηκώθηκε μισοκοιμισμένη και κατευθύνθηκε προς την κουζίνα. Φτάνοντας στην κουζίνα το θέαμα που αντίκρισε την συγκλόνησε. Ο μεγαλόσωμος άντρας που είχε δει στην φωτογραφία με τους δρακονιανούς ήταν εκεί καθαρίζοντας από τα αίματα ένα μεγάλο μαχαίρι με άκρη από κέρατο ζώου. Ο άντρας αυτός είχε σχεδόν γυρισμένη την πλάτη του προς την Ειρήνη και δεν την κατάλαβε. Από τον ήχο της τρομάρας που έβγαινε από το στόμα της Ειρήνης ο άντρας γύρισε απότομα. Το στόμα του έσταζε σκούρο κόκκινο αίμα ενώ παράλληλα το άνοιξε απότομα για να βγάλει έναν βρυχηθμό που όμοιο του δεν είχε ξανακούσει η Ειρήνη. Ένας παρόμοιος βρυχηθμός σαν ουρλιαχτό ακούστηκε μέσα στο σπίτι της Ειρήνης και η Ειρήνη πετάχτηκε από τον καναπέ που κοιμόταν. Το ουρλιαχτό της από τον εφιάλτη που έβλεπε την ξύπνησε. «*Τι περίεργος εφιάλτης...*» μουρμούρισε και από την ένταση δεν μπόρεσε να ξανακοιμηθεί. Μετά από έναν τονωτικό καφέ κάθισε ξανά στον καναπέ του σαλονιού για να δει τηλεόραση. Ήταν η ώρα που ξεκινούσαν οι μεταδόσεις για την έκλειψη του ηλίου. Η αγωνία για την τύχη των δύο φίλων της ήτανε μεγάλη.

Η ώρα της έκλειψης πλησίαζε. Ο Χάρης και ο Αντώνης περίμεναν μέσα στη σπηλιά με έναν φόβο να τους διακατέχει για το τι θα γίνει. Πράγματι την ώρα που το φεγγάρι είχε καλύψει ολοκληρωτικά τον ήλιο, ένα φως που σιγά-σιγά δυνάμωνε έβγαινε από το βάθος της σπηλιάς. Τα σώματά τους τα ένιωθαν σαν να αιωρούνταν, σαν να είχαν μηδενικό βάρος και ταυτόχρονα ένιωθαν το φως να εισέρχεται σε κάθε κύτταρο του οργανισμού τους μετουσιώνοντας το. Το όλο γεγονός δεν κράτησε πολύ, κάποια δευτερόλεπτα ίσως που τους φάνηκαν αιώνες.

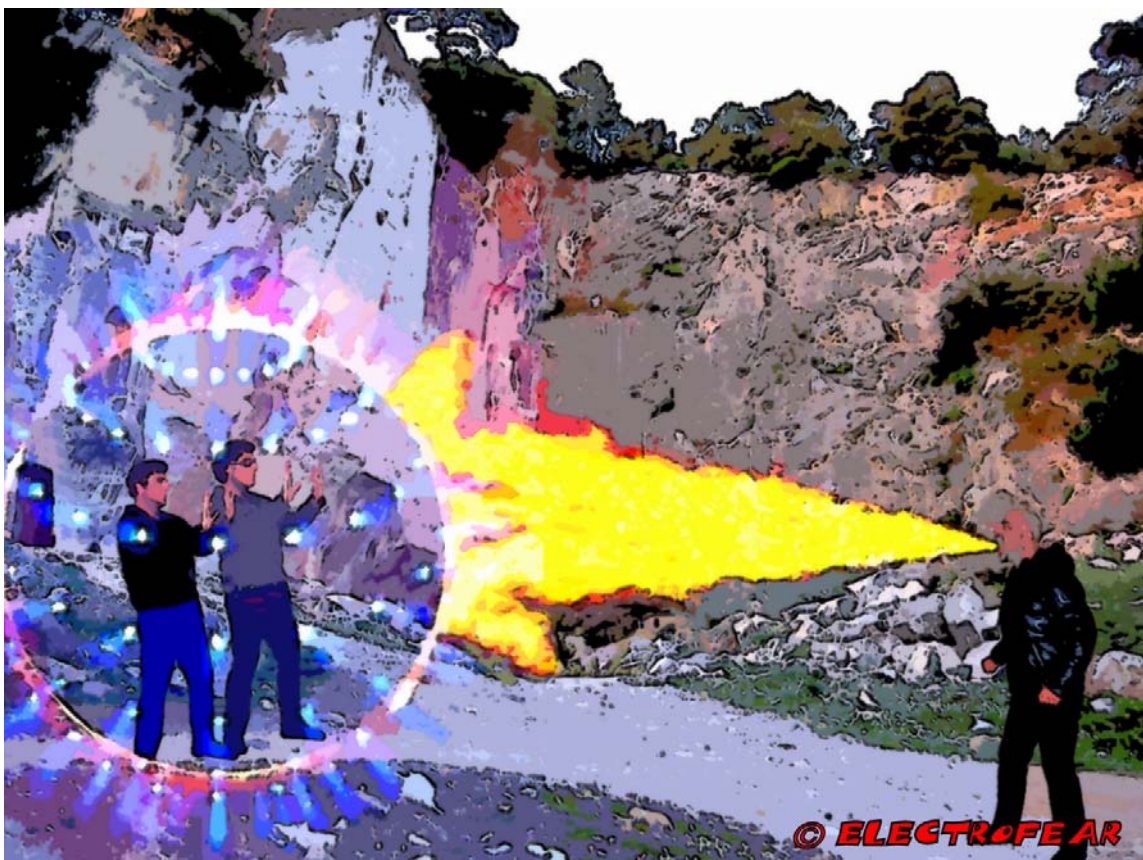
«*Αντώνη αισθάνομαι περίεργα...*» μουρμούρισε ο Χάρης.

«*Και εγώ το ίδιο...*» απάντησε ο Αντώνης κοιτώντας παράλληλα τα χέρια του. Τα είχε σηκώσει ψηλά και τα κοίταζε αποσβολωμένος. Σαν να παραμορφώνονταν, σαν να έβγαζαν μια γαλάζια αύρα, κάτι πάντως που δεν συμβάδιζε με τους φυσικούς νόμους και κανόνες.

«*Λες ; ...*» μονολόγησε και κοίταξε με απορία τον Χάρη.

Η έκλειψη είχε πραγματοποιηθεί και ο ουρανός είχε και πάλι πάρει το φωτεινό γαλανόλευκο χρώμα του. Το φως από το βάθος της σπηλιάς δεν υπήρχε πλέον. Σκοτάδι και μαυρίλα μόνο. Οι δυο νέοι αμίλητοι και σκεπτικοί άρχισαν να κατεβαίνουν από το βουνό. Όλη την ώρα σκέφτονταν αυτά που πέρασαν. Την εκπομπή στην τηλεόραση, τον Σέργιο, το βιβλίο των

δρακονιανών, τον τύπο στο Μοναστηράκι, τις φωτογραφίες και φυσικά το βουνό, αυτό το παράξενα μελαγχολικό και έρημο τοπίο με τα μυστικά του. Όταν έφτασαν κοντά στους πρόποδες ένα γνώριμο πρόσωπο έκανε την εμφάνιση του. Ο μεγαλόσωμος άντρας, με το σημάδι στο λαιμό, τους περίμενε με απειλητικές διαθέσεις. Οι δυο νέοι χωρίς να πτοηθούν συνέχισαν την κατηφορική πορεία τους. Αυτός όμως άνοιξε το στόμα του και μια πύρινη φλόγα βγήκε από αυτό. Η προσπάθεια του να τους σκοτώσει δεν είχε στεφθεί από επιτυχία αφού η φωτιά του δεν τους έκαιγε. Σκουροπράσινες φολίδες ερπετού έκαναν την εμφάνιση τους διάσπαρτες στο σώμα του μεγαλόσωμου άντρα. Παράλληλα, γαμψά μεγάλα νύχια όμοια γιγαντώσωμου αετού ξεπρόβαλαν από τα δάχτυλά του σκίζοντας το δέρμα του. Μια δεύτερη προσπάθεια, μια δεύτερη πύρινη φλόγα πιο δυνατή και πιο έντονη από την πρώτη σαν λάβα ξεχύθηκε από το στόμα του. Η γαλάζια αύρα που είχε δει πριν ο Αντώνης στα χέρια του είχε περικυκλώσει τους δύο νέους. Είχε σχηματιστεί μια ολόλαμπρη γαλάζια σφαίρα που μπροστά της η πύρινη φλόγα ωχριούσε.

Εικόνα 15. Η μάχη

Ο μεγαλόσωμος άντρας κατέβαλε κι'άλλη προσπάθεια αλλά όσο κι'αν προσπαθούσε η γαλάζια σφαίρα σαν καθρέφτης αντανακλούσε την σκοτεινή πύρινη φλόγα του. Η οργή του μεγαλόσωμου άντρα φάνηκε από έναν βρυχηθμό που όμοιο του οι δυο νέοι δεν είχαν ξανακούσει. Σαν πληγωμένο ζώο, σαν αρπακτικό που δεν μπόρεσε να γευτεί το θήραμά του, ο μεγαλόσωμος άντρας οπισθοχώρησε ντροπιασμένος και καταβεβλημένος. Είχε παρατήσει την άνιση μάχη. Είχε ηττηθεί.

Τα παιδιά πλέον αλώβητα συνέχισαν την κατηφορική πορεία τους. Είχαν πράγματι μετουσιωθεί, είχαν αποκτήσει δυνάμεις που μόνο σε κόμικς διάβαζαν. Πράγματι αυτά τα παιδιά του '83 είχαν γίνει ημίθεοι.

Η κατηφορική τους πορεία συνεχίστηκε ώσπου έφτασαν στο αυτοκίνητο τους, έβαλαν μπρος και έφυγαν από το βουνό προς άγνωστη κατεύθυνση.

Στην οργάνωση των δρακονιανών υπήρχε αυστηρή τιμωρία για όσους δεν έφερναν εις πέρας τις αποστολές τους. Έτσι τιμωρήθηκε ο Σέργιος που είχε τον βαθμό του φύλακα στην οργάνωση. Έτσι έπρεπε να τιμωρηθεί και ο μεγαλόσωμος άντρας με το σημάδι στο λαιμό που είχε τον βαθμό του κυνηγού στην οργάνωση. Η τιμωρία του ήταν θέμα χρόνου.

Αθήνα, χειμώνας του 2010

Ένας ήχος τηλεφώνου διέκοψε την ήσυχη νωχελική ημέρα στο γραφείο 3 του Δημαρχείου Αθηνών. Κάποιος κύριος ήθελε επίμονα κάποιο έγγραφο που αφορούσε προσωπικά του στοιχεία. Η υπάλληλος του γραφείου απολύτως ευγενική προσπαθούσε να του εξηγήσει.

«Δεν μπορώ να βρω τον φάκελο σας κύριε...για πείτε μου πάλι το όνομά σας».

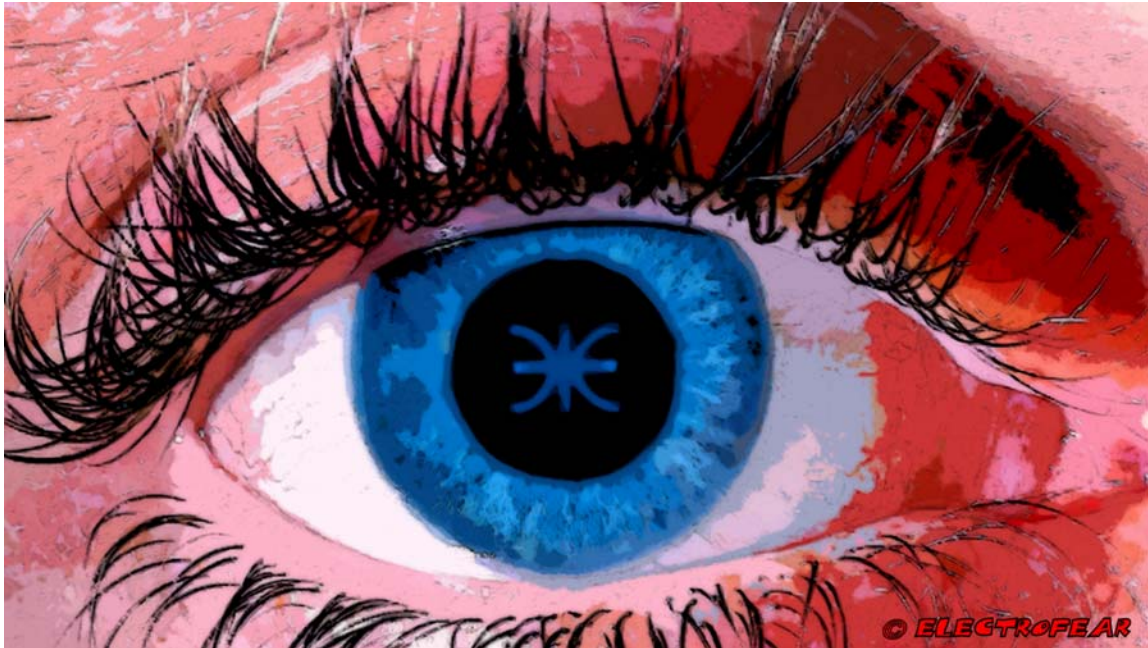
Ο ανυπόμονος κύριος της απάντησε.

«Επιμενέας... Επιμενέας Ζαχαρόπουλος».

Μετά από λίγη ώρα.

«Εδώ βλέπω μόνο Χάρη Ζαχαρόπουλο, με τα στοιχεία που μου δώσατε...Με ακούτε...Κύριε ;»

Η σύγχυση του Χάρη ήταν μεγάλη. Είχε κοκκινίσει, η κόρη των ματιών του είχε διασταλεί και κάτι σαν σύμβολο άρχισε να διακρίνεται σ' αυτήν, δύο έψιλον πλάτη με πλάτη και μία κάθετη γραμμή να τα διαχωρίζει.

Εικόνα 16. Το μάτι των παιδιών του '83

ΤΕΛΟΣ

Περίληψη :

Δυο νέοι, συμφοιτητές στο παρελθόν, ξανασυναντιούνται κάτω από περίεργες συνθήκες. Καταστάσεις, συγκυρίες και ερωτηματικά που αφορούν την ημερομηνία γέννησης τους, οδηγούν τους δυο νέους σε μια κοινή αγωνιώδη αναζήτηση. Προσπαθούν να καταλάβουν και να κατανοήσουν. Προσπαθούν να καταλάβουν την μοίρα τους και να κατανοήσουν ένα παιχνίδι στο οποίο συμμετέχουν ως παίχτες, άθελα τους όμως. Ένα παιχνίδι δύσκολο για απαιτητικούς παίχτες που όμως δεν θέλουν με τίποτα να χάσουν.

Το παρόν βιβλίο αν και βασίζεται σε αφηγήσεις και πραγματικά γεγονότα η πλοκή και η δράση του δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα ούτε συνδέονται με υπαρκτά πρόσωπα, οργανισμούς, εταιρείες και συλλόγους.

Λίγα λόγια για την "Electrofear Digital Art" :

Η μελαγχολία και ο θυμός από την απαράδεκτη συμπεριφορά των ανθρώπων, αλλά και η ελπίδα από την επερχόμενη αλλαγή της, με ενέπνευσαν στο να ασχοληθώ δημιουργικά με :

- Την μουσική και τους στίχους
- Την επεξεργασμένη εικόνα (photo art)
- Τις ταινίες (μικρού μήκους και video clips)
- Την λογοτεχνία και την ποίηση

Χρήστος Τελλίδης (Electrofear)
Αθήνα, 2002

